

ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย
The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia

สุนทรพจน์

ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

องคมนตรีและรัฐบุรุษ

และคณะผู้ร่วมสัมมนา

เฉลิมพระเกียรติ

**ในมหามงคลวโรกาส ฉลองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี
พุทธศักราช ๒๕๓๙**

**มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์
จัดพิมพ์และเผยแพร่สุนทรพจน์จากการสัมมนา
ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย**

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาส ราชนครินทร์
เสด็จพระราชดำเนินเปิดการสัมมนา จัดโดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ ศาสตราจารย์ คุณหญิงนางเยาว์ ชัยเสรี
และ พลเอก สิทธิ เศวตศิลา เฝ้ารอรับเสด็จ

พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ สันทนาการกับ นายพอล คีตติง

พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ นายพล คีตติง และนายอู๋ เชียะเซี่ยน ๓ ผู้นำสนทนา

พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ สนทนากับ นายยาสุฮิโร นากาโซเน่

ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย
The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia

สุนทรพจน์

ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

องคมนตรี และรัฐบุรุษ
อดีตนายกรัฐมนตรี ประเทศไทย

H.E. Paul Keating

นายพอล คิตติง
อดีตนายกรัฐมนตรี ประเทศออสเตรเลีย

H.E. Yasuhiro Nakasone

นายยาสุฮิโร นากาโซเน่
อดีตนายกรัฐมนตรี ประเทศญี่ปุ่น

H.E. Wu Xue-Qian

นายอู๋ เซียะเสียน
อดีตรองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงต่างประเทศ แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน

แสดงในการสัมมนา เรื่อง :

ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย

The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia

จัดโดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สถานที่ : โรงแรมดุสิตธานี

เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๙

มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

จัดพิมพ์และเผยแพร่

ในมหามงคลวโรกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี

พุทธศักราช ๒๕๓๙

ISBN ๙๗๔-๘๑๐๖-๒๗-๖

ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย

The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia

สุนทรพจน์ ของ

ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

H.E. Paul Keating

H.E. Yasuhiro Nakasone

H.E. Wu Xue-Qian

แสดงในการสัมมนา เรื่อง

ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย

จัดโดย : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สถานที่ : โรงแรมดุสิตธานี กรุงเทพฯ

เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๙

เพื่อเฉลิมพระเกียรติ

ในมหามงคลวโรกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี

พุทธศักราช ๒๕๓๙

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ธันวาคม ๒๕๓๙

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย

มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

สำนักงานประสานงานมูลนิธิ ศาลาพำนัก

เลขที่ ๓๑๒ ถนนราชวิถี เขตราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ ๒๔๕๕-๙๕๙๖, ๒๔๘-๖๗๒๗ โทรสาร ๒๔๗๙๒๓๖, ๒๔๖๘๘๒๗

สารบัญ

CONTENTS

หน้า

- คำนำ
โดย ศ.น.พ. ประสพ รัตนากร ประธานกรรมการอำนวยการมูลนิธิรัฐบุรุษ 1
- ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย
สุนทรพจน์โดย ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ 3
- The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia
Speech by H.E. Gen. Prem Tinsulanonda 77
- The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia
Speech by H.E. Paul Keating 33
- Development of the New Asian Vision
Speech by H.E. Yasuhiro Nakasone 53
- Asia and The World Towards the 21st Century
Speech by H.E. Wu Xue-Qian 71

คำนำ

เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จัดให้มีการสัมมนาเรื่อง The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia (ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย) เพื่อเฉลิมฉลองในวโรกาสการครองราชย์ ๕๐ ปี ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้เชิญอดีตนายกรัฐมนตรีออสเตรเลีย นาย Paul Keating อดีตนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่น นาย Yasuhiro Nakasone อดีตรองนายกรัฐมนตรีจีน นาย Wu Xue-Qian และอดีตนายกรัฐมนตรีของเรา ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ รัฐบุรุษของประเทศในปัจจุบัน มาแสดงสุนทรพจน์ และตอบคำถามของผู้เข้าร่วมสัมมนาหลังจากกล่าวสุนทรพจน์แล้ว

ในระหว่างการสัมมนามีการถ่ายทอดทางสถานีโทรทัศน์และสถานีวิทยุ จึงมีผู้ฟังและผู้ชมรวมทั้งผู้เข้าสัมมนาเป็นจำนวนมาก หลังจากเสร็จสิ้นการสัมมนา สื่อต่าง ๆ ได้ให้ความสนใจมาก มูลนิธิ เห็นว่า สุนทรพจน์ของอดีตผู้นำทั้ง ๔ ท่าน มีเนื้อหาสาระน่าสนใจและเป็นประโยชน์ ควรแก่การบันทึกไว้เผยแพร่ต่อไป ทางมูลนิธิรัฐบุรุษจึงได้รวบรวมจัดพิมพ์ขึ้นเพื่อการนี้

มูลนิธิ มีความภูมิใจที่ประธานกิตติมศักดิ์ ได้มีส่วนสำคัญในการสัมมนา และขอขอบคุณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่ให้ความร่วมมือในการจัดทำเอกสารฉบับนี้ และในการจัดร่วมสัมมนา พิเศษนานาชาติขึ้น ในวาระอันเป็นมหามงคลการเฉลิมพระเกียรติในปีกาญจนาภิเษก ดังได้เป็นไปด้วยความยินดีของพสกนิกร ผู้จงรักภักดี ดังจะเห็นจากความสนใจในปาฐกถาพิเศษชุดนี้ อันเป็นสื่อ นำให้จัดพิมพ์โดยสมบูรณ์แบบ เป็นการถวายเป็นราชกุศลจากทั่วทุกมุมโลก

ในวาระดิถีขึ้นปีใหม่ ๒๕๔๐ นี้ ขออัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัย พระเดชพระคุณมีปกเกล้าฯ จงบรรดาลสุขให้ทุกท่าน เจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ทุกประการ

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ประสพ รัตนากร)

ประธานกรรมการอำนวยการ

มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๓๙

ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย
สุนทรพจน์
โดย
ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

แสดงในการสัมมนา เรื่อง

ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย

จัดโดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สถานที่ : โรงแรมดุสิตธานี วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

สุนทรพจน์

ของ

พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

ศตวรรษที่ ๒๑ : ความรุ่งโรจน์แห่งเอเชีย

ในการสัมมนา

The Advent of the 21st Century : the Rise of Asia

๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๙

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

ประสบการณ์ในอดีต

ในช่วงห้าสิบปีที่ผ่านมา เราได้เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างลึกซึ้ง และกว้างขวางในภูมิภาคเอเชีย ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีทั้งที่เต็มไปด้วยความรุนแรงและเจ็บปวดและที่ราบรื่น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลให้ประเทศในภูมิภาคนี้ มีความมั่นใจในการก้าวไปสู่ศตวรรษที่ ๒๑ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่แสดงให้เห็นความสำเร็จของเอเชีย ซึ่งกำลังจะกลายเป็นภูมิภาคของความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ความมั่งคั่ง ความมั่นคง และสันติภาพ และความสมานฉันท์

เมื่อห้าสิบปีที่แล้ว ญี่ปุ่นตกอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังอันเป็นผลของสงครามโลกครั้งที่สอง การรบพุ่งระหว่างฝ่ายจีนคณะชาติกับจีนคอมมิวนิสต์รุนแรงมากขึ้น ความขัดแย้งระหว่างฮินดูกับมุสลิมทำให้อินเดียแตกแยกเป็นสองประเทศ ได้เกิดสงครามกลางเมืองเพื่อกอบกู้เอกราช

ในอินโดนีเซีย แต่ทำليبบีให้หลังเอเชียได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก จนอาจพูดได้ว่าเป็นสิ่งที่คนในช่วงห้าทศวรรษที่แล้วไม่สามารถคาดคะเนได้ “ความมหัศจรรย์ของเอเชีย” ได้เกิดขึ้นแล้ว

กว่าจะถึงวันนี้ ประเทศในภูมิภาคเอเชียได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงและเหตุการณ์ที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ที่รุนแรง ในด้านการเมืองเอเชียในช่วงสงครามเย็น เป็นเวทีของการต่อสู้ช่วงชิงอำนาจระหว่างระบอบเผด็จการ ระบอบคอมมิวนิสต์ และระบอบประชาธิปไตยเป็นการต่อสู้ที่สะท้อนถึงความขัดแย้งทางอุดมการณ์ของขบวนการทางการเมืองและกลุ่มผู้นำในภูมิภาคนี้ รวมทั้งความขัดแย้งระหว่างมหาอำนาจ อันได้แก่ สหรัฐและสหภาพโซเวียต

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองเสร็จสิ้นลง การต่อสู้ที่รุนแรงและไม่หือถอยของนักชาตินิยมชาวเอเชียที่ต้องการปลดแอกประเทศของตนให้พ้นจากการเป็นอาณานิคมของตะวันตก และสถาปนาการปกครองแบบประชาธิปไตยได้เกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้เห็นได้ชัด เช่น อินเดีย พม่า และอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย และสิงคโปร์

ปัญหาสำคัญทางการเมืองของประเทศในเอเชียในช่วงสงครามเย็น คือการแสวงหาระบบการเมืองที่สามารถต่อสู้กับปัญหาอันหลากหลายที่รุมล้อมอยู่ในขณะนั้น และมีความเร่งด่วนและสำคัญพอ ๆ กันให้ได้ ไม่ว่าจะเรื่องความยากจน ความแตกต่างและความขัดแย้งระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ การสร้างชาติ ความไร้เสถียรภาพทางการเมือง และความไม่มีประสิทธิภาพของรัฐบาล แต่การแสวงหาและสร้างระบอบการเมืองเพื่อวัตถุประสงค์ข้างต้น ทำได้ประสบความสำเร็จในเร็ววันไม่ สภาพเช่นนี้ทำให้เกิดความหวั่นไหว ความรู้สึกไม่มั่นคงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่ในอีกแง่หนึ่งเหตุการณ์นี้ได้กระตุ้นให้ประเทศในกลุ่มอาเซียนรวมตัวกันแก้ปัญหา เป็นการแสดงออกถึงความพยายามที่จะยืนหยัดอยู่บนขาของตัวเอง มากกว่าที่จะหวังพึ่งมหาอำนาจตะวันตกและเป็นการแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะกำหนดวิธีแก้ปัญหาด้วยตัวเองมากกว่าแทนที่จะให้มหาอำนาจมาเป็นผู้กำหนด

จากปัจจุบันสู่ศตวรรษที่ ๒๑

ปัจจุบันหลายประเทศในภูมิภาคเอเชียได้ประสบความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ความสำเร็จดังกล่าวแสดงถึงความสามารถในด้านการแสวงหาวิธีการของตนเองมาใช้แก้ปัญหา เป็นความพยายามที่ใช้ ความฉลาด สติปัญญา บทเรียนจากอดีต และการไม่ยึดติดอยู่ในวิธีการของตะวันตก ดังนั้นความสำเร็จของเอเชียจึงไม่ใช่เป็นเรื่องของโชคหรือความบังเอิญโดยแท้

หลังจากที่สงครามโลกครั้งที่สองได้ยุติลงเราปฏิเสธไม่ได้ว่าสถาบันทางการเมืองอุดมการณ์ และแนวความคิดหรือปรัชญาการเมืองในหลายประเทศในภูมิภาคนี้ เป็นสิ่งที่ได้รับอิทธิพลมาจากตะวันตก เนื่องจากสถาบันทางการเมืองเหล่านี้ เป็นสิ่งใหม่ที่ขาดความเชื่อมโยงกับอดีต และขาดรากที่ฝังลึกในสังคม จึงเป็นสถาบันที่อ่อนแอและเปราะบาง ไม่สามารถเป็นสถาบันหลักในการแก้ปัญหาและสร้างความเจริญให้กับประเทศของตนได้ ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่ลอกเลียนจากตะวันตกจึงประสบความสำเร็จล้มเหลว แต่ด้วยความพยายามที่จะแก้ปัญหาด้วยความสามารถของตนเอง กลุ่มผู้นำประสบความสำเร็จในการสร้างความมั่นคงและประสิทธิภาพให้กับระบอบประชาธิปไตยของตน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมในสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมของตน ไม่ว่าจะเป็นอินเดีย สิงคโปร์ มาเลเซีย เกาหลีใต้ ฟิลิปปินส์หรือประเทศไทย ความสำเร็จในด้านการพัฒนาประชาธิปไตยในหลายประเทศได้เกิดขึ้นในช่วงที่กระแสประชาธิปไตยได้ขยายไปทั่วโลกในช่วงระยะเวลาหลังสงครามเย็น

ประชาธิปไตยในประเทศเหล่านี้ มีความแตกต่างกันพอสมควร ทั้งในด้านการยอมรับในการแสดงออกทางการเมืองของประชาชนและสื่อมวลชนในด้านความซื่อสัตย์สุจริต ในด้านความมีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาและในด้านความเข้มแข็ง ในกรณีของสิงคโปร์เป็นตัวอย่างของประสิทธิภาพของระบอบประชาธิปไตยและความซื่อสัตย์ แต่การแสดงออกทางการเมืองของประชาชนยังคงมีข้อจำกัด ในประเทศไทยประชาชนและสื่อมวลชนมีเสรีภาพมากแต่ประสิทธิภาพ

ของรัฐบาลยังมีไม่มาก ญี่ปุ่นได้พยายามแก้ไขปัญหาระบบราชการเมืองโดยให้มีการปรับปรุงระบบการเลือกตั้งใหม่ เป็นแบบสัดส่วนผสมกับแบบเขตเดียวคนเดียว จะแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดนั้นจะต้องรอดูผลกันต่อไปอีกนาน ความแตกต่างในด้านประชาธิปไตยที่กล่าวมาแล้ว จะยังคงมีอยู่ต่อไปในขณะที่ประเทศเหล่านี้ก้าวไปสู่ศตวรรษที่ ๒๑

เป็นที่น่าสังเกตว่าทุกประเทศไม่ได้เปลี่ยนเป็นประชาธิปไตย เช่น จีนยังคงปกครองด้วยพรรคคอมมิวนิสต์ เช่นเดียวกับเวียดนามและเกาหลีเหนือ รัฐบาลทหารยังคงมีอำนาจมากในพม่า แต่อย่างน้อยจีนและเวียดนามได้เปิดประตูสู่โลกภายนอกและยอมรับในระบบเศรษฐกิจเสรีมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อที่จะกวาดให้ทันประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคนี้ที่ประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจ เอเชียจะก้าวไปสู่ศตวรรษที่ ๒๑ ที่ยังมีความแตกต่างในระบบการเมือง แต่ความขัดแย้งในด้านต่าง ๆ จะลดน้อยลง และความร่วมมือจะมีมากขึ้น มีความกังวลกันว่าถ้าจีนมีการเปลี่ยนตัวผู้นำในอนาคตจะมีผลกระทบต่อความต่อเนื่องของนโยบายของจีนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เรื่องนี้เป็นแต่เพียงการคาดคะเน แต่เมื่อคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางการเมือง และเศรษฐกิจที่เป็นแบบเสรี และความต้องการของจีนที่จะพัฒนาเศรษฐกิจ จีนไม่น่าจะหันเหไปจากนโยบายที่ใช้อยู่ แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงผู้นำก็ตาม

สภาพของภูมิภาคเอเชียในปัจจุบันได้มีลักษณะใหม่เกิดขึ้นคือ การรวมตัวในระดับภูมิภาคและการแก้ปัญหาแบบพหุภาคี สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนเป็นการรวมตัวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ได้รับความสำเร็จอย่างดี ดังจะเห็นได้จากการแก้ไขปัญหากัมพูชา นอกจากนั้นอาเซียนยังเป็นผู้ริเริ่มจัดให้มีการประชุมอาเซียน ๖ ๖ (เอ อาร์ เอฟ) ซึ่งเป็นเวทีของประเทศในเอเชียแปซิฟิก รวมทั้งอินเดีย ที่จะพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก อาเซียนกำลังมีบทบาทที่สำคัญที่กดดันให้มีการแก้ไขปัญหาทะเลจีนใต้ด้วยสันติวิธี ความเข้มแข็งของอาเซียนได้แสดงออกอย่างชัดเจนที่จะให้ทุกประเทศที่ยังไม่ได้เป็นสมาชิกให้ได้เป็นระยะเวลาไม่นานนัก กัมพูชาและลาวจะเป็นสมาชิกอาเซียนในปีหน้า และพม่าจะเป็นสมาชิกในเวลาต่อไป เอเชียตะวันออกเฉียงใต้กำลังก้าวไปสู่

ศตวรรษที่ ๒๑ ภายใต้ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ที่รู้จักกันภายใต้ชื่อ Asean ๑๐ หรือเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียว

ในอนาคตอาเซียน และอาเซียน ไร์จันนัล ฟอรัม (เอ อาร์ เอฟ) จะยังเป็นเวทีของการถกเถียงและแสวงหาข้อตกลงร่วมกันในเรื่องของความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ความขัดแย้งระหว่างมหาอำนาจในรูปแบบที่เราประสบในช่วงสมัยสงครามเย็นจะไม่เกิดขึ้นอีก แต่ข้อพิพาทในบางเรื่องเช่นในเรื่องหมู่เกาะสแปรตลีย์ในทะเลจีนใต้ และระหว่างเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้จะยังคงเป็นประเด็นของความมั่นคงในภูมิภาคต่อไป รวมทั้งการเสริมสร้างกำลังอาวุธของหลายประเทศในแถบนี้ อาเซียนและอาเซียน ไร์จันนัล ฟอรัม (เอ อาร์ เอฟ) จะมีการพัฒนากลไกที่จะช่วยให้การตกลงพหุภาคีมีบทบาทมากขึ้นในการระงับหรือคลี่คลายปัญหาข้างต้น ซึ่งจะมีผลให้ความเป็นรัฐชาติและอำนาจอธิปไตยมีความสำคัญน้อยลง

ในขณะนี้เป็นที่ยอมรับกันว่าภูมิภาคเอเชีย โดยเฉพาะในส่วนของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นดินแดนที่มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงสุดและจะมีแนวโน้มเติบโตอย่างต่อเนื่องต่อไปในอนาคต เกาหลีใต้ ไต้หวัน ฮังกง และสิงคโปร์ ได้พัฒนาจนกลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ติดตามด้วยจีนและกลุ่มประเทศในอาเซียนคือมาเลเซีย ไทย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ส่วนเวียดนามเป็นผู้มาทีหลังแต่ก็ตามมาติด ๆ ดังนั้นเมื่อมองย้อนกลับไปในอดีตความสำเร็จของทางเศรษฐกิจของเอเชียเป็นสิ่งที่น่าทึ่งอย่างมาก เพราะในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองยุติลง ประเทศในเอเชียยกเว้นญี่ปุ่นเป็นสิ่งคมเกษตร ประชากรร้อยละ ๘๐ อยู่ในชนบทและมีความยากจน แต่เพียงห้าทศวรรษเท่านั้น ได้กลายเป็นภูมิภาคที่มีอัตราความเจริญทางด้านเศรษฐกิจสูงสุด จากตัวเลขของธนาคารโลก ในช่วงปี ๑๙๗๔-๑๙๙๓ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยเฉลี่ยปีละ ร้อยละ ๗.๕ และในช่วง ๑๙๙๔-๒๐๐๓ ร้อยละ ๗.๖ ในปี ๒๐๒๐ จีนจะเป็นประเทศที่มีขนาดของเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในโลก เกาหลีใต้ อินโดนีเซีย ไทย ญี่ปุ่น อินเดียและไต้หวัน จะอยู่ใน ๑๕ ประเทศแรกที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุด

ในด้านเศรษฐกิจอาเซียนได้สถาปนาเขตการค้าเสรีอาเซียนหรือแอฟต้าขึ้นเพื่อส่งเสริมการค้าเสรีในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนั้นยังมีการจัดตั้งเอเปคขึ้นอีก มีจุดประสงค์เพื่อให้มีระบบการค้าเสรีเช่นเดียวกันในศตวรรษที่ ๒๑ เป็นการแสดงถึงความก้าวหน้าของระบบเศรษฐกิจของเอเชียที่ยอมรับในระบบที่เปิดเสรี ในอดีตระบบเศรษฐกิจของเอเชียเป็นแบบที่เน้นการกีดกันทางการค้า ภูมิภาคเอเชียที่กำลังก้าวไปสู่ศตวรรษใหม่จะเป็นภูมิภาคที่มีการพึ่งพาทางเศรษฐกิจซึ่งกันและกันสูง และประเด็นปัญหาเศรษฐกิจจะยังคงเป็นประเด็นที่ครอบงำทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลกต่อไป การพึ่งพาทางเศรษฐกิจจะนำไปสู่การพัฒนาให้สถาบันและกลไกทางเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคมีความเข้มแข็งขึ้น อันจะเป็นผลให้อำนาจอธิปไตยของแต่ละประเทศและความสำคัญของรัฐชาติลดน้อยลง องค์การหรือสถาบันเหล่านี้ยังไม่มีฐานะเป็นรัฐบาลเหนือรัฐบาลของแต่ละรัฐ แต่จะมีบทบาทและการยอมรับมากขึ้นในการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศต่าง ๆ ในระดับภูมิภาค

นอกเหนือจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ โครงการเศรษฐกิจเฉพาะพื้นที่อันเป็นการร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อนบ้านที่จะพัฒนาเขตเศรษฐกิจที่มีอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน เช่น โครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจระหว่างไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย จะมีมากขึ้นและเป็นผลให้เศรษฐกิจของเอเชียมีสภาพไร้พรมแดนชัดมากขึ้น และยังแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการพึ่งพาทางเศรษฐกิจซึ่งกันและกัน

ท่านผู้มีเกียรติ

ปัญหาที่จะเผชิญ

แม้ว่าเอเชียได้ประสบความสำเร็จที่มีความเจริญเติบโตของประชาธิปไตย มีสันติภาพ และมีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ แต่เราคงต้องเผชิญกับปัญหาอีกหลายอย่างหลายประการเมื่อเราก้าวไปสู่ศตวรรษที่ ๒๑

ปัญหาที่ทำนายแทบทุกประเทศร่วมกันน่าจะได้แก่ ปัญหาที่เกี่ยวกับการขยายตัวของความหลากหลายของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจริญเติบโตของสิ่งที่เรียกว่า **ประชาสังคม** เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับคำถามที่ว่าระบบการเมืองจะเป็นระบบเปิดได้มากน้อยเพียงใด ในอดีตหลายประเทศได้ใช้ระบบอำนาจนิยม ซึ่งเป็นการเมืองระบบปิดเพื่อเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจ เช่นเกาหลีใต้ ไต้หวัน อินโดนีเซีย เป็นต้น แต่เมื่อความเจริญทางเศรษฐกิจ ผลที่ตามมา คือการเจริญเติบโตของกลุ่มทางสังคม รวมทั้งองค์การพัฒนาเอกชน ทำให้สังคมหรือประชาคมเข้มแข็งขึ้นและเป็นแนวหน้าในการต่อสู้เพื่อสิทธิและผลประโยชน์ของคนธรรมดาและผู้ที่ย้อยโอกาส ระบบการเมืองจำต้องปรับตัวเองเพื่อตอบสนองข้อเรียกร้องเหล่านั้น ประเทศไทยกำลังประสบกับการขยายตัวของกลุ่มทางสังคม และองค์กรเอกชน และเราได้ยอมรับในบทบาทของกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้มากขึ้น การพัฒนาเศรษฐกิจในเวียดนามและจีนจะมีผลให้ทั้งระบบการเมืองในสองประเทศนี้จะเป็นระบบเปิดมากขึ้น แต่คำถามที่ยังไม่มีคำตอบคือ ระบบการเมืองในเอเชียจะปรับตัวเองให้ตอบสนองกับการเจริญเติบโตของประชาสังคม ได้ดีเพียงไร

เมื่อประชาสังคมมีความเข้มแข็ง การเมืองจะเป็นเรื่องของประชาชนมากขึ้น หน่วยงานหรือสถาบันหลายสถาบันที่เราจัดตั้งขึ้นมักเป็นเรื่องของรัฐบาลหรือของผู้นำ เช่น สมาคมอาเซียน เป็นต้น ประชาชนมีส่วนร่วมน้อยมาก แต่แนวโน้มในอนาคต ประชาชนจะเข้ามามีบทบาทในกิจการเหล่านี้มากขึ้น อันจะเป็นผลทำให้รัฐบาลและผู้นำจำต้องปรับตัวให้สามารถตอบสนองการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ให้ได้

ในด้านเศรษฐกิจยังมีประเทศในภูมิภาคนี้จำนวนไม่น้อยที่ยังมีช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน ระหว่างเมืองกับชนบท ความยากจนในชนบทยังมองเห็นได้ชัดในจีน อินเดีย อินโดนีเซีย ในประเทศไทยเรามีความกังวลในเรื่องนี้มาก เนื่องจากความแตกต่างระหว่างเขตเมืองที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจกับชนบทที่ยากจนจะมีมากขึ้น ความแตกต่างนี้ผลักดันให้เกิดการหลั่งไหลของคนชนบทเข้ามาอยู่ในเมืองมากขึ้น ได้มีการคาดคะเนว่าในประเทศไทยในช่วงปี ค.ศ. ๒๐๐๐ อัตราส่วนของคน อยู่ในเมืองจะมีร้อยละ ๔๓ เพิ่มจากร้อยละ ๓๖.๖ ในขณะที่

การหลั่งไหลอพยพระหว่างประเทศ มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ในประเทศไทยได้มีผู้ลักลอบเข้าเมืองเพื่อมาทำงานทำเป็นจำนวนหลายแสนคน ในมาเลเซียได้มีผู้อพยพเช่นนี้มีจำนวนมากเช่นกัน สภาพเช่นนี้ยากที่จะจัดให้หมดไปได้ ตราบใดที่ความแตกต่างทางด้านเศรษฐกิจในหมู่ประเทศข้างเคียงยังคงมีอยู่ ประชากรจากประเทศที่ยากจนกว่าจะอพยพเข้ามาทำงานทำในประเทศเพื่อนบ้านที่ร่ำรวยกว่า และทำให้เกิดปัญหาการปะทะทางวัฒนธรรม และปัญหาความยากจนในเมือง

อาชญากรรมข้ามชาติจะมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยาเสพติด ประเทศไทยได้พยายามปราบปรามเรื่องนี้อย่างเข้มงวดและได้ผล แต่ก็ยังมีการใช้ประเทศไทยเป็นทางผ่าน ผู้ค้ายาเสพติดได้มีวิธีการพลิกแพลงมากขึ้นและมีการสร้างเครือข่ายที่ลับซับซ้อน อันจะทำให้การปราบปรามมีความยากลำบากเช่นกัน เป็นที่เชื่อกันว่าสหรัฐจะยังคงให้ความสนใจและช่วยเหลือการปราบปรามการผลิตและค้ายาเสพติดในเอเชีย อันจะช่วยประเทศในเอเชียมีความสำเร็จในการปราบปรามมากขึ้น

ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีความสำคัญและยังต้องการความร่วมมือข้ามพรมแดนของประเทศ ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทำให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างไม่ระมัดระวังในบางประเทศทำให้ขาดความสมดุลทางนิเวศ นอกจากนี้การขยายตัวทางอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วทำให้เกิดมลพิษ และการทำลายสิ่งแวดล้อม หลายประเทศในเอเชียได้พยายามแก้ไขสิ่งเหล่านี้ ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ก้าวหน้าในการดูแลสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ การป้องกันมลพิษตลอดจนการนำเอาผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อลดความสิ้นเปลืองการใช้วัตถุดิบ หลายประเทศในเอเชียได้ตระหนักในปัญหานี้ แต่มีความสามารถต่างกันในการแก้ไขหรือป้องกันปัญหาดังกล่าว ประเทศไทยมีความกังวลในเรื่องนี้มาก และได้พยายามทำหลาย ๆ อย่างเพื่อดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม แต่ยังมีการทำลายทรัพยากรธรรมชาติอยู่ เช่นในปี ๑๙๘๕ เรามีเนื้อที่ป่าไม้ประมาณ ๕๕,๐๐๐

ตารางกิโลเมตร ในปี ๑๙๙๓ เหลือประมาณ ๘๒,๖๐๐ ตารางกิโลเมตร เราได้มีโครงการอนุรักษ์ป่าและปลูกป่าอย่างต่อเนื่อง แต่ยังไม่สามารถทดแทนส่วนที่ถูกทำลายได้ทัน ในอินเดีย ปัญหาการอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่ามีมากเช่นกัน จำนวนสัตว์ป่าเช่นเสือได้ลดน้อยลงไปมากจนกลัวกันว่ามีโอกาสสูญพันธุ์สูง

ในด้านความมั่นคงในภูมิภาค สหรัฐจะยังคงมีบทบาทอย่างสำคัญในการเสริมสร้างความมั่นคงในเอเชียแปซิฟิก ความตึงเครียดในคาบสมุทรเกาหลีและปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับไต้หวันจะยังเป็นประเด็นสำคัญของปัญหาความมั่นคงในเอเชียแปซิฟิก สหรัฐมีแนวโน้มจะให้ประเทศในภูมิภาคนี้ เช่น ญี่ปุ่นมีบทบาทในการดูแลความมั่นคงในภูมิภาคมากขึ้น แต่ญี่ปุ่นยังมีความลังเลและมีความไม่ชัดเจนในบทบาทของตน ญี่ปุ่นต้องการรักษาไว้ซึ่งบทบาทของสหรัฐที่เป็นอยู่ในขณะนี้ นอกจากนี้ การพัฒนากำลังทหารของจีนอาจทำให้ความสมดุลในอำนาจในภูมิภาคเปลี่ยนแปลงไป เอเชียกำลังก้าวไปสู่ศตวรรษที่ ๒๑ โดยที่ยังไม่มีความชัดเจนว่าความสมดุลแห่งอำนาจจะเปลี่ยนไปอย่างไร

การขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยีสมัยใหม่และโทรคมนาคมทำให้เกิดการหลั่งไหลของข่าวสาร การบันเทิงและวัฒนธรรมต่างแดน เช่นสภาพการไร้พรมแดนอย่างชัดเจนและมีแนวโน้มมากขึ้น เมื่อถึงศตวรรษที่ ๒๑ สภาพดังกล่าวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านค่านิยม วัฒนธรรมและลัทธิผู้บริโภคนิยมได้เข้าทดแทนค่านิยมดั้งเดิม และบันทึกมาตรฐานของจริยธรรมที่มีมาแต่อดีต ในขณะเดียวกันประชาชนจะเริ่มเกิดความสับสนในเอกลักษณ์ของตนเองและความสับสนเช่นนี้ในแง่หนึ่งนำไปสู่การให้ความสำคัญกับชาติพันธุ์หรือท้องถิ่นของตน และในอีกด้านหนึ่งจะมีอีกส่วนหนึ่งที่จะยอมรับความเป็นสากลมากขึ้น ดังนั้นเราจะพบสภาพที่ขัดแย้งกันอยู่คือ ในขณะที่ความสำคัญของรัฐชาติน้อยลงในสภาพที่สังคมไร้พรมแดนจะมีความพยายามส่งเสริมความสำนึกในชาติพันธุ์หรือการแสวงหาเอกลักษณ์ที่ค้ำึงถึงท้องถิ่นหรือภูมิภาคของตน เพื่อต้านกระแสของตะวันตกที่ผ่านเข้ามาตามความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี

ความหลากหลายของวิถีแห่งเอเชีย (Asian Ways)

เรื่องของ “ค่านิยมเอเชีย” (Asian Values) และการเกิดขึ้นใหม่ของความเข้มแข็งและจุดเด่นของเอเชีย (Asian renaissance) โดยหันไปหาพื้นฐานทางด้านวัฒนธรรม ที่เป็นมรดกตกทอดมาจากอดีตจะได้รับการกล่าวขานกันมากขึ้น ในการแสวงหาเอกลักษณ์ของความเป็นเอเชีย เป็นการแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจในความสำเร็จของประชาชาติในภูมิภาคนี้ แสดงถึงความมั่นใจในก้าวไปสู่ศตวรรษใหม่ด้วยความเท่าเทียมกับตะวันตก แต่เอเชียยังคงเป็นภูมิภาคที่มีความแตกต่างภายในสูงทั้งในด้านศาสนา เชื้อชาติ ภาษา และวัฒนธรรม ค่านิยมเอเชียจึงไม่ใช่เป็นเรื่องของประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือสองประเทศเป็นผู้กำหนด แต่ค่านิยมนี้ยังมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไปตามพื้นฐานทางวัฒนธรรม ประเพณีและประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน แม้ว่าสภาพไร้พรมแดนจะได้ปรากฏชัดมากขึ้นก็ตาม

ประสบการณ์ของประเทศไทยน่าจะเป็นตัวอย่างของความสำเร็จที่เกิดจากความเข้มแข็งบางอย่างที่แตกต่างไปจากประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเดียวกันและอาจเป็นส่วนหนึ่งของความเข้มแข็งของเอเชียได้ ลักษณะดังกล่าวได้แก่ การเดินสายกลาง การยอมรับในความแตกต่าง ความยินยอมที่จะผสมผสานและปรับตัวให้เข้ากับความแตกต่าง สิ่งนี้น่าจะถือเป็นแนวทางหนึ่งของวิถีของเอเชีย (Asian Ways) ในการแก้ไขปัญหาให้กับภูมิภาคนี้ในอนาคตเมื่อเราไปสู่ศตวรรษที่ ๒๑

ในช่วงห้าสิบปีที่ผ่านมา ประเทศไทยได้ประสบกับปัญหานานับประการไม่ว่าเรื่องของความยากจน เรื่องความไม่มั่นคงทางการเมือง ความอ่อนแอของรัฐบาลประชาธิปไตย ความไม่ซื่อสัตย์ของบุคคลในรัฐบาล การคุกคามของภัยคอมมิวนิสต์ แต่ประเทศไทยได้ฟันฝ่าอุปสรรคและปัญหาดังกล่าวจนประสบความสำเร็จได้ในระดับหนึ่ง การยึดสายกลาง การอดทนอดกลั้นและยอมรับในความแตกต่างและความสามารถในการปรับตัวได้แสดงให้เห็นในเรื่องต่าง ๆ เช่น การแก้ไขปัญหาคอมมิวนิสต์ที่ไม่ใช้วิธีใช้กำลังทหารเป็นหลัก แต่ใช้วิธีทาง

การเมืองที่สามารถปรับเข้าหากันทำความเข้าใจกันและมีการให้อภัยโทษและยอมรับที่จะขจัดเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุของการก่อการร้าย เช่น ความยากจน และการกดขี่และเอาเปรียบของเจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้มีอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ในด้านการขัดแย้งทางการเมือง เราจะเห็นว่ามีการยอมรับในความคิดหรือทัศนคติที่แตกต่างกัน และมีความพยายามที่จะปรับตัวเพื่อลดความแตกต่างดังกล่าว ดังจะเห็นจากการปรับบทบาทของทหารที่ยอมรับในรัฐบาลพลเรือนและการเลือกตั้งและเรื่องของการปฏิรูปการเมืองที่รัฐสภายอมรับให้มีการจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในด้านเศรษฐกิจความสามารถในการปรับตัวเองของภาคเอกชนที่รับนโยบายเน้นการส่งออกของรัฐบาลในช่วงทศวรรษ ๑๙๘๐ เป็นส่วนหนึ่งของการอธิบายความสำเร็จทางเศรษฐกิจ ความหลากหลายของสินค้าออกที่ไม่ได้พึ่งพายุบสินค้าเพียงสองสามชนิด

ในด้านสังคมและวัฒนธรรม ประเทศไทยเป็นตัวอย่างของความสำเร็จของการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรม เรายอมรับในความแตกต่างทางด้านนี้ และมีการผสมผสานที่สำคัญคือ การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมตามจารีตประเพณี และวัฒนธรรมสมัยใหม่ เราจะไม่ต่อต้านการหลั่งไหลของวัฒนธรรมตะวันตกเข้าสู่ประเทศ แต่เราพร้อมที่จะเรียนรู้ลักษณะของวัฒนธรรมตะวันตก และจะเลือกรับเฉพาะส่วนที่เราเห็นว่าจะนำมาใช้ผสมผสานกับวัฒนธรรมของเราได้ และไม่ทำลายวัฒนธรรมอันดีงามของเรา ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า เราจะผสมผสานวัฒนธรรมตะวันตกกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของเราอย่างไร

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

ปีนี้เป็นปีที่ประเทศไทยเฉลิมฉลองเนื่องในพระราชวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี ตลอดระยะเวลา ๕๐ ปี พระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็นพระปรีชาสามารถในการผสมผสานวัฒนธรรม และจารีตประเพณีของสังคมไทยกับความเจริญก้าวหน้าของตะวันตกเพื่อพัฒนาประเทศและช่วยเหลือประชาชน โดยเฉพาะในชนบทยากจนไม่

ว่าจะเป็นเรื่องเกษตร การพัฒนาแหล่งน้ำหรือการรักษาป่าไม้ เป็นการพัฒนาที่คำนึงความเป็นไทย การพึ่งตนเอง และมีความสมดุลระหว่างการพัฒนาวัตถุและการพัฒนาจิตใจ

ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาก็กล่าวแล้วข้างต้น จุดมุ่งหมายที่สำคัญของประเทศในเอเชียที่กำลังก้าวไปสู่ศตวรรษที่ ๒๑ นั้นน่าจะเป็นการจัด การปกครองที่ดีงาม (good governance) ประเทศในภูมิภาคเอเชียควรจะได้เสนอรูปแบบการปกครองที่ดีงาม โดยการผสมผสานระหว่างมรดกที่ตกทอดมาจากอดีตที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองกับความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุและสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เราอาจจะได้รูปแบบการปกครองที่ดีงามเป็นตัวอย่างเพื่อเป็นทางเลือกอีกแบบหนึ่ง ที่ไม่เหมือนกับรูปแบบของตะวันตกอันเป็นการแสดงความมีวุฒิภาวะของเอเชีย สมกับที่เชื่อกันว่า ศตวรรษที่ ๒๐ เป็นศตวรรษของตะวันตก ศตวรรษที่ ๒๑ จะเป็นศตวรรษของเอเชีย

ชาวเอเชียทั้งหลาย

ศตวรรษที่ ๒๑ โอกาสทองของเอเชีย กำลังจะมาถึงแล้วภูมิภาคนี้จะไปไกลถึงไหนอย่างไร รัฐบาลในเอเชียทั้งหลายจะเป็นผู้กำหนด โดยยึดเอาความเข้าใจ ปัญญา และความร่วมมืออย่างฉันทมิตรเป็นหลักสำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาอันยั่งยืนของเอเชีย

.....

The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia
Speech by H.E. Gen. Prem Tinsulanonda
Privy Councillor and Statesman

Seminar Hosted by Thammasat University Bangkok
26 November 1996

H.E. Gen.Prem Tinsulanonda
Privy Councillor and Statesman

Speech

by

H.E. Gen. Prem Tinsulanonda

"The Advent of the 21st Century : The Rise of Asia"

The Twenty-first Century : The Rise of Asia

26 November 1996

Excellencies, Ladies and Gentlemen,

Past Experiences

Over the last five decades, Asia has experienced political, economic, social and technological transformations great in substance and extensive in scale. At times violent and painful, at other times peaceful and incremental, these changes have nonetheless imbued us Asians with a sense of self confidence, a readiness to proceed to the 21st Century. The transformations herald Asia's success story, projecting it as a region of economic progress, wealth, security, peace and harmony.

Fifty years ago, Japan was in the midst of debris as a result of the Second World War; fierce confrontation went on between Chinese Nationalists

and Chinese Communists; conflicts between Hindus and Muslims resulted in the division of India into two nations, India and Pakistan; and Indonesia's quest for independence was accompanied by a civil war. However, transformations since, have been of such a magnitude quite unimaginable then. We have indeed witnessed "the Asian Miracle".

To arrive where we are now, we Asians have had to endure violent struggles in the midst of these changes,. Politically, during the Cold War, Asia was the stage for power struggles between dictatorship, communism and democracy, ones which reflected ideological differences among political movements and elites in the region as well as conflicts between the Super-powers, namely the United States and the Soviet Union.

In the aftermath of the Second World War, nationalist Asians had to engage in violent and unrelenting struggles to liberate their countries from Western colonialism and to institutionalize democratic government. This was clear in the cases of India, Myanmar, Indonesia, the Philippines, Malaysia and Singapore.

During the Cold War period, the major political problems facing the countries of Asia was connected with the search for a political system with the capacity to tackle problems of immediacy and importance including poverty, communist insurgency, ethnic differences and conflicts, nation-building, political instability and governmental inefficiency. However, discovery was not rapid. These problems generated a sense of insecurity in the Southeast Asian region. On the other hand, they encouraged the ASEAN member nations to become unified in their quest to deal with the problems. They tried to stand on their own feet rather than to look for assistance from

Western powers. This generated a determination to fashion their own methods of problem-solving rather than to allow Super powers to do so.

Toward the 21st Century

Today many nations in the Asian region have encountered success in dealing with the aforementioned conflicts. They have demonstrated their abilities in engendering their own methods of conflict resolution based upon wisdom, intellect, lessons from history and non-adherence to Western methods. Success was thus not a matter of chance or fortune.

It cannot be denied that immediately after the Second World War, the political institutions, ideologies thoughts or philosophies in many countries of the region were subject to Western influences. Since these political institutions were unfamiliar to the region and not linked to its history, they were not deeply rooted in Asian societies. They were as a result weak and fragile, incapable of being pillar institutions. The democratic governmental system emulated from the West thus failed. However, success came when leaders sought their own ways to strengthen and improve the democratic political systems of their respective countries. They paid due attention to their respective situations and environments. This was true in India, Singapore, Malaysia, South Korea, the Philippines, and Thailand. As can be seen in many cases, success in democratization came when democratic aspirations acquired global dimensions in the post Cold War era.

Democracy in these countries is actually quite diverse. This is true on a number of dimensions, namely the acceptable extent of political expression, as it applies to its ordinary people and the mass media alike, the degree of

integrity and honesty, the level of efficiency in problem solving, and also the strength of democracy itself. Singapore provides an example of efficiency and honesty in a democratic system but political expression remains limited there. In Thailand, citizens and the mass media are granted much freedom, yet government efficiency is low. Japan has been attempting to deal with the problem of "money politics" through reform of the election system by combining proportional representation and single-member constituencies methods. It will take a long time before one can be sure what results. These differences in democratic forms and achievements will remain as regional countries march into the 21st century.

It should be noted that not all countries have changed their political systems to democracy. China remains under Communist Party rule, as do Vietnam and North Korea. In Myanmar, the military regime remains powerful. However, China and Vietnam have at least opened up their countries to the outside world and are more accepting of the free market so as to catch up with other countries in the region which have been economically successful. Asian nations entering the 21st century with different political systems but with less conflict in many areas. Cooperation will increase. Even though there is some concern that a future change in the Chinese leadership will affect the continuation of present policies of the Chinese government, this is mere conjecture. When the political environment and the free market economy are taken into consideration, China is unlikely to divert from present policies even if there is a change in the leadership.

A new phenomenon in Asia is regional integration and multi-lateralism. The Association of Southeast Asian Nations or **ASEAN** has proven itself successful in Southeast Asia, as seen in the resolution of the conflict in

Cambodia. **ASEAN** has also initiated the **ASEAN** Regional Forum, or **ARF**, so that Asia Pacific countries, including India, can come together to consider security issues of the Asia Pacific. **ASEAN** is playing an important role in pressuring for the peaceful resolution of the South China Sea issue. The strength of **ASEAN** is well proven as it admits new members, with Cambodia and Laos joining next year and Myanmar, in due course. Southeast Asia is progressing toward the 21st century unified under the so-called **ASEAN** Ten or One Southeast Asia.

In future, **ASEAN** and the Asean Regional Forum (**ARF**) will remain fora for discussion and debate in search of agreements on security issues in the Asia Pacific region. Superpower conflict and rivalry typical of the Cold War will not appear again but certain disputes will remain security issues for the region. These include the dispute over the Spratly Islands in the South China sea, the conflict between China and Taiwan, or between North Korea and South Korea. In addition there are arms build-ups engaged in by many regional countries. **ASEAN** and the **ARF** will surely develop mechanisms for multilateral agreements in halting and in resolving such tensions and conflicts, with a consequence that the nation state and national sovereignty diminish in importance.

It is now accepted that Asia, especially East and Southeast Asia, is experiencing the highest rate of growth which is likely to continue into the future. South Korea, Taiwan, Hong Kong and Singapore have transformed themselves into newly industrialized countries, and are followed in this regard by China, Malaysia, Thailand, Indonesia and the Philippines. Late comer Vietnam is close behind. All in all, this economic success is most spectacular considering that at the end of the Second World War, Asian

countries except Japan had 80 percent of their populations in rural areas, living lives of scarcity. In merely five decades, Asia has become the region with the highest rate of economic growth. According to World Bank data, between 1974 and 1993, East Asia and Southeast Asia had an average annual growth rate of 7.5 percent, and between 1994 and 2003, the figure of 7.6 percent is projected. In the year 2020, China will have the biggest economy in the world, and South Korea, Indonesia, Thailand, Japan, India, and Taiwan will be among the first fifteen countries with the largest economies.

In economic matters, ASEAN has set up the ASEAN Free Trade Area or AFTA so as to promote free trade in South East Asia. APEC was established to achieve the same objective for the Asia Pacific in the 21st century. All this demonstrates the progressiveness of Asian economies in accepting the free market system. In the past, they emphasized trade protectionism. As we approach the new century, the presence of economic interdependence will be felt in the region and economic issues will continue to dominate the region and the world. Economic interdependence will lead towards the development and the strengthening of regional economic institutions and mechanisms, with the consequence that each country's national sovereignty and the nation state will diminish in importance. Such organizations and institutions will nonetheless not be dominant over national governments. They will become more accepted and will increasingly be allowed to play roles in the promotion of cooperation between regional states.

In addition to regional economic integration, there are economic projects in specific territorial areas arising from cooperation between neighbouring countries in the development of economic zones straddling their

respective territories. The economic growth triangle project between Thailand, Malaysia and Indonesia is an example and these will multiply, making the Asian economy more clearly borderless and emphasizing that economic interdependence has become a necessity.

Problems to be confronted

Even though Asia has been successful in developing democracy, in maintaining peace, and in achieving economic progress, it is confronted with a number of challenges as it approaches the 21st Century.

A challenge faced by almost all Asian countries is the increasing diversity within, especially the growth of what is called "civil society". To what extent can their political systems be opened up, is the question that needs to be asked. In the past, many countries in Asia used the authoritarian system, a closed system, in order to accelerate economic growth. South Korea, Taiwan and Indonesia provide examples. However, with economic growth has come the expansion of a number of social groups. Among these, non-governmental organizations (NGOs) have worked to strengthen society and community, and have been in the forefront of struggles for the rights and interests of ordinary people and the disadvantaged. The political system thus has to adapt itself in response to demands. Thailand is facing the expansion of social groups and non-governmental organizations and they have increasingly gained acceptance. Economic development in Vietnam and China will force these two countries open up their political systems. Yet, the question remains as to the extent to which Asian political systems could adapt to respond to the growth of civil society.

As civil society becomes stronger, politics will become the business of the people than more before. The organizations and institutions, such as ASEAN, which we have set up have been at the behests of governments and leaders. The people have not been involved much. However, the trend for the future is for the people to increasingly assume roles in these activities, with the consequence that governments and leaders will have to adapt in order to successfully respond to these changes.

In not a few of the countries of this region, there continue to exist gaps between the rich and the poor, and between urban and rural areas. In China, India, Indonesia, disparities between urban areas with economic development and rural ones will become greater. In Thailand, we are very concerned about this, since rural poverty is most apparent. These disparities will encourage rural-urban migration. It is estimated that in the year 2000, Thailand's urban population will increase from 36.6 percent to 43 percent. Simultaneously, migration across national borders will also increase. Thailand is receiving more illegal migrant labour than ever before, to the tune of several thousand people Malaysia the same. This is something most difficult to eliminate if economic disparities amongst neighbouring countries persist. People from poorer lands will migrate to seek work in richer neighbouring countries, spawning problems related to urban poverty and cultural differences.

International crimes have also been on the increase. Drug trafficking is a prime example. Thailand has been earnest and strict in its efforts to fight against this with some success. Yet, Thailand remains the passage way for drugs. Drug traffickers have become more sophisticated in their methods and have built up complex networks, making suppression more difficult. If

is believed that the United States will continue to be concerned to assist Asian efforts aimed at suppressing drug production and trafficking. Such assistance would help us move closer to our goal.

Environmental degradation is another matter of importance which requires cooperation across national borders. Economic development has led to wasteful use of natural resources in some countries, with the effect of upsetting the ecological balance across borders. Rapid industrialization has led to pollution and environmental destruction. Many Asian countries have tried to remedy this situation. Japan is one which is progressive in environmental protection. Efficient use of natural resources and energy, effective pollution control, as well as recycling to minimize resource waste, are of interest to many Asian countries, but they differ in their capabilities. Thailand is very concerned and has done much to protect the environment. Yet environmental destruction continues to occur. For instance, in 1985 we had some 95,000 sq.kms. of forest cover but in 1993, only 82,600 sq.kms. remain. Though, forest conservation and reforestation projects are pursued continuously, replenishment has not been commensurate with destruction. India also has problems with wild life protection. There, the number of wild animals, such as tigers, has decreased to the extent that they are highly likely to become extinct.

As for regional security, the United State is likely to maintain an important role in fostering security in the Asia Pacific. Tension in the Korean Peninsula and the difficult relationship between China and Taiwan will remain significant security issues in the region. The United States would prefer to see regional states keeping the exercise a greater role in region secure such as Japan. Yet Japan itself is undecided and ambiguous about its

own role. It wants the United States to maintain its presence at present day levels. Another consideration is that China's development of military capabilities may change the balance of power in the region. The direction of change in the balance of power remains unclear as Asia approaches the 21st Century.

Economic expansion and the adoption of new technology including telecommunications has promoted the flow of information including recreational and cultural traits. Borderlessness becomes more apparent. Therefore, as we approach the 21st century, change in values, with materialism and consumerism, are coming in to replace traditional values, undercutting long-standing ethical standards. Our peoples will become confused in their identities. This confusion will on the one hand lead to "localization" or the attachment of greater significance to their own ethnic and local cultures and traditions. On the other hand, it will also but differently lead to greater acceptance of universal or global norms. Therefore, we will encounter a contradictory trend. Attachment to the nation-state lessens as societies become borderless; but at the same time ethnic consciousness and the search for identity in ones own localities and regions will also mount as a defence against Western cultural which accompany technological progress.

The Diversity of Asian Ways

"Asian Values" or the "Asian renaissance", which looks back to cultural foundations passed on from the past, has become the vogue for creating the identity of being Asian. It is an expression of confidence in the successes of states in this region and in entering the new century as equals with western

states. However, Asia remains a region with internal diversity in religion, ethnicity, language and culture. "Asian Values" is therefore not the property of any one or two countries to proclaim at will. Asian Values are diverse, reflecting different cultural foundations, traditions and histories, even though borderlessness has become more apparent.

The Thai experience is an example of success born of certain strengths, different from those of other countries in the same region. It vies for a place in the strength of Asia. The characteristic value is the middle way, exhibited in the tolerance of differences and the willingness to assimilate and to adapt to differences. Should not this cultural trait be admitted as one of the Asian ways of problem solving in this region as we embark on the 21st century.

In the last five decades, Thailand has confronted numerous problems, from poverty, political instability, weak democratic governments, dishonesty of public figures, to the communist threat. Nonetheless, Thailand has cut through those obstacles and dealt with the problems with a certain degree of success. Adherence to the middle way of moderation, perseverance, tolerance of differences and adaptation has been its strength. Thailand has successfully dealt with the communist threat not through the primary use of military force but through political means of achieving understanding and compromise, including the granting of amnesty together with the eradication of conditions conducive to communist insurgency. The conditions are, of course poverty, exploitation by the economic powerful and repression at the hands of public officials. In dealing with other kinds of political conflict, one can see tolerance of differences in thought and attitude and attempts to change so as to reduce differences. For instance, the Thai military has come to terms with

civilian rule through the electoral process; Parliament has conceded that our new constitution will be drafted by a special council popularly constituted for the purpose. In economic sphere, the 1980s has seen the private sector able to respond to government policy of export-led growth. Thailand now has a diverse range of export goods in place of the previous dependence on a few commodities. This, of course, accounted for our economic success.

In social and cultural fields, Thailand is exemplary in its cultural assimilation. Tolerance of differences has ensured cultures coexisted. We do not oppose the diffusion of western culture, we are ready to learn about the best in Western culture, but we will only adopt those aspects which we can integrate with ours and which will not destroy what is good in ours. The issue now is how we can mix Western culture with our traditional culture.

This year is in Thailand the year for celebrating His Majesty the King's Golden Jubilee. Throughout the last 50 years, His Majesty has demonstrated himself to be most capable of conjoining the cultures and traditions of Thai society with the technologies of the West so as to develop the country and to assist the people, especially the rural poor. This has been most evident in agriculture, irrigation and water supply, and forest protection and rejuvenation. He is engaged in development with due recognition to Thainess, to promote self-help, and to achieve a balance between material and spiritual development.

An important objective of Asian countries in their march to the 21st Century will be good governance. They ought to be able to fashion a model of good governance which blends their unique heritage with material progress

in the midst of the changing environment. From this process may indeed ensue an alternative model to the Western one; a model which will demonstrate that Asia has come of age. Credibility will thus be lent to the belief that while the 20th Century is the Century of the West, the 21st Century will be the Century of Asia.

The 21st Century, the golden century for Asia, is arriving. Asian nations will determine how far this region will progress and in what direction. They will do so with intellect and understanding, and with friendly cooperation, so as to achieve sustainable development in Asia.

.....

แปลเป็นภาษาอังกฤษ โดย
หม่อมราชวงศ์ พุทธิสถาน ชุมพล
อาจารย์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Speech by H.E. Paul J. Keating

The Advent of the Twenty-first Century : The Rise of Asia

Seminar Hosted by Thammasat University Bangkok
26 November 1996

H.E. Paul Keating

SPEECH BY THE HON. P.J. KEATING
Seminar hosted by Thammasat University
Bangkok
26 November 1996

THE ADVENT OF THE TWENTY-FIRST CENTURY - THE RISE OF ASIA

My I thank General Prem Tinsulanonda and the Rector of Thammasat University for the invitation to take part in this symposium to mark the fiftieth anniversary of the accession to the throne of His Majesty the King.

It is an honour both for me and for Australia, a country whose destiny I have always believed lies here in Asia, with our neighbours. This region is where we belong, and its future is our future.

It's an appropriate recognition of His Majesty's role over the past fifty years that you have decided to mark this important anniversary not by reviewing the past, but by looking to the future.

I is also appropriate that you have chosen to examine not the future of Thailand alone, but that of the whole region.

That surely underlines one of the most important changes in Asia over the past half century - the growing emergence of a sense of regional identity and an increasing awareness of our inter-dependence.

Few parts of the world have changed so remarkably and so fundamentally in the past fifty years as Asia.

Traditional, essentially rural societies, just emerging in many cases from war and from colonial rule, have, largely through their own efforts, been responsible for the most rapid growth of wealth and prosperity in all human history.

Thailand is, of course, a notable example. Real annual GDP growth rates here have averaged more than 8 per cent over the past ten years and real income per capita has nearly doubled over the past five years.

The title of this seminar is simply 'The Advent of the Twenty-First Century: the Rise of Asia'. It is a statement, not a question. But should a question mark be there? Is it true that Asia will continue to rise?

I believe it is, but such an outcome is not inevitable and it will not be easy.

Asia's very success to date has been breeding its own problems.

Many Asian countries, including Thailand, have now passed the point at which easy growth is possible from additional inputs of labour and capital. What will matter most from now on is productivity and innovation.

And the competition is becoming more intense. Compared with the time of Asia's first period of growth, large parts of the world - South Asia, Latin America, Eastern Europe - are entering the global economy for the first time. And they are learning the lesson of the East Asia miracle - that openness and good public policy are the keys to success.

So as the twenty-first century dawns, other parts of the world apart from Asia are going to begin to rise as well.

I said last week at a conference in Tokyo that I thought continuing growth in Asia depended on three sorts of openness - open economies, open societies and an open region.

The development paths of individual Asian countries have been very different, but all of them have succeeded by structuring their economies to take advantage of the trend towards economic globalisation and interdependence. Their success so far has been underpinned by open trade.

But as it becomes harder for almost all Asian countries to achieve the large increments to growth we have seen over the past decade or so, the political pressures against openness will grow. Governments will be under pressure to slow down and back off. We are likely to hear a rising chorus of voices complaining about the extent and speed of liberalisation.

As a former politician I can understand why that should be. Change is always hard for people to cope with. It brings inevitable pain as well as reward.

But none of those voices arguing against openness will in my experience have anything very useful to say about how we can keep delivering better lives and wealth to our people in its absence, especially in an increasingly globalised world.

In the end, I think the trend towards open economies in Asia will continue and that APEC's Bogor commitments will be met because regional governments

know that to keep their own economies agile and flexible they need to understand foreign markets and to learn rapidly from them. That requires access and openness both ways.

I also believe that if Asia is to keep growing we need open societies.

The personal computer, the internet and communications technologies have only just started to work their transforming impact on our societies.

The countries which succeed in future will be those which adjust best to the information culture.

Open societies - in which information flows freely inside and from outside, and in which the transmission lines conveying the views and feelings of society's members to its leadership are rapid and effective - will be the success stories of the 21st century.

Some Asian societies will find openness easier to deal with than others, but it will not be possible to reach the highest levels of economic success without it.

The final sort of openness we need is an open region.

With the end of the Cold War and the disappearance of its bipolar tensions we have been given unprecedented opportunities to expand regional co-operation. We can work creatively at a regional level in ways which have never been possible before. We could not have brokered the Cambodia settlement without these changes. APEC's formation and ASEAN's expansion to the rest of Southeast Asia would have been impossible without them.

And compared with the cumbersome processes of large multilateral organisations like the United Nations, new regional organisations give us the possibility of achieving practical outcomes more quickly and more effectively.

Regional approaches are also essential to dealing with the new phenomenon of regional growth areas. As southern China and the various Southeast Asian growth areas have shown, economic development can no longer be easily or productively constrained behind existing national fences. Regional co-operation is necessary if we are to maximise our economic opportunities.

But there is a risk with regionalism as well. It is important both for our economic progress and our security that we do not develop an inward-looking and competitive bloc mentality.

Part of APEC's significance, I have always felt, lies here. It is a trans-Pacific institution.

AEC's underlying purpose is simple but deeply important.

It is, first, to help the conditions which will enable the countries of the Asia Pacific to continue to develop economically.

Secondly, to help them deal with the consequences of that development.

And, thirdly, by doing the first two things, to help maintain peace and security, in part by helping to prevent a split emerging down the Pacific between North America and East Asia.

APEC can successfully do all three things, but it needs to develop as an Asia Pacific community with a lower case 'c', not a European-style Community

with an upper case one. It must not close itself off from the rest of the world.

The region must also remain open internally as well. By that, I mean it must take measures to ensure that the fruits of economic growth continue to be distributed widely.

Despite the recent successes, 180 million people in East Asia still live in absolute poverty and a further 280 million just above that level. As wealth increases, it will be important for governments to address what are likely to be growing disparities within individual countries, especially between urban and rural areas.

And it is easy to forget that only five per cent of the region's population lives in the middle income countries of Thailand, Malaysia and Korea. Vietnam and the other countries of IndoChina still lag well behind in development.

We need to find ways to ensure that all the countries of the region move forward together. The work underway in ASEAN on the development of the Mekong Basin is an excellent example of what should be done.

Dealing with the implications and consequences of Asia's growth into the twenty-first century will be almost as difficult as sustaining it.

The region's infrastructure and resourcing needs will be enormous.

The cost of the physical infrastructure requirements for the developing East Asian economies alone is estimated to be around \$1.5 trillion in the period to 2004.

This means that the investment to GDP ratio for those economies will have to rise from 5 per cent to 6.5 per cent. The traditional sources from which

governments have secured investment capital - export credit organisations, multilateral lending institutions of foreign aid agencies - simply will not be able to cope with capital amounts of these dimensions. Neither will governments be able to make up the shortfall sufficiently by raising tax revenues, borrowing, or boosting revenues from existing public utilities. Those resources will have to be provided in increasing measure by the private sector.

One of the most important challenges for developing Asian governments over the next few years will be to understand and implement the public policy changes which will be needed to secure such private sector involvement in infrastructure on the best possible terms.

But even if we assume the necessary infrastructure developments do go ahead, the results of Asia's development will in turn generate a new range of social and environmental problems, including air pollution, deteriorating soil quality, water shortages and serious problems of urbanisation.

One million new cars are bought each year in ASEAN countries. China adds 300,000 new cars each year. But already the air quality in Beijing is five times worse than WHO guidelines, and that in Jakarta three times worse.

To meet its energy requirements, China at present burns one billion tonnes of its own low quality coal each year, pumping ten million tonnes of sulphur into the world's skies and producing acid rain for its neighbours. China's carbon emissions already account for about 50 per cent of the acid rain in the region.

But limiting growth is no answer. China has to grow at four per cent a year simply to accommodate the number of young people entering its labour force, let alone continue to raise the living standards of its people.

Asia will face similar problems with food.

There are significant questions about whether the green revolution - which has been responsible for 90 per cent of the great growth in food production over recent decades - can be sustained, or whether we can afford environmentally to sustain it. Heavy use of fertilisers, irrigation and pesticides has caused major problems in many countries. Soil erosion, salinity and pollution of water resources all increasingly accompany pressure for greater agricultural productivity.

And as any resident of Bangkok knows, the challenges of urbanisation will also be intense.

In the early 1990s, around 500 million East Asians lived in town. By 2020 this figure will have trebled to 1.5 billion.

By 2015, Tokyo, Shanghai, Jakarta, and Beijing will be among the ten largest cities in the world, with populations above 19 million. By 2025, the Asian region is expected to be predominantly urban.

This demographic shift will put a huge strain on basic services such as water, sanitation and shelter. Only half the urban populations in Asia currently have access to water supplies and 42 per cent to sanitation.

The growth of urbanisation is being accompanied by a disproportionate growth in the incidence of poverty in urban areas. Across the Asia-Pacific region some 25 to 35 per cent urban dwellers are thought to be squatters. To compound the problem, marginalised urban dwellers often live in ecologically vulnerable areas.

The irritated reaction of many Asians in developing countries to hearing lectures on environmental responsibility from developed countries, which have already

passed through their own phase of industrialisation, is understandable. But in truth, the environmental challenge facing Asia is real and pressing, and if it is not addressed the main sufferers will be Asians.

The protection of the environment in the Asia-Pacific is not an alternative to economic growth, but the only thing that will ensure its continuation.

These challenges are enormous. Asia's continued rise depends on their being successfully met. And they will require more than national responses.

Many things might make it impossible for Asia to meet the challenges, but none would be more certain to do so than the re-emergence of political divisions and conflicts in the region.

This would be the quickest and most damaging way of bringing all economic progress in Asia to a long-term halt.

And there are plenty of ways this could happen. The overlapping patterns of territorial claims in the South China Sea, with its oil and gas potential, for example, or other disputed territorial claims. Or misjudgments over the delicate issues on the Korean peninsula or Taiwan.

I believe the United States' role in Asia remains critical to our handling of these security issues.

This is not because I think Asia needs an American policeman to protect parts of it from threats by other parts. It is because the United States' presence provides reassurance and stability at a time of rapid change.

Without the United States' security commitment, Japan would probably come under domestic pressure to enter into new weapons programs in order to match

China's growing military weight. And the US presence provides stability on the Korean peninsula by giving Seoul much more confidence in handling the problems it may face with the North.

If the United States did back away from its military commitments here, I am sure we would be looking at a renewed arms race in the region.

That is why I have been glad to hear such strong reaffirmations of the United States' commitment to the region from President Clinton recently.

But we also have to be conscious that current realities will change over time and we need to ensure that this region begins the process of looking more actively at its own security structures.

In particular, we have to address the central question of dealing with China's inevitable emergence into the world.

China's sheer size - both the number of its people and its land mass - make the question of how it can be brought into the world and how we deal with its impact the most important question for international policy makers in the last years of this century.

The shape and health of the whole international system depend on our getting it right.

China's per capita GDP has quadrupled since 1978 and its foreign trade has grown annually by more than 16 per cent over the same period.

Exports now account for over 20 per cent of China's GDP.

It is an increasingly important element in the regional economy as well.

Intra-regional trade now accounts for around one third of the exports and imports of the economies of Korea, Taiwan, Hong Kong, Singapore, China, Indonesia, Thailand, the Philippines, and Malaysia.

China is the key to this. In 1993 the total exports to China by these countries represented 13 per cent of their exports to the world.

We need to work as effectively as we can to integrate China fully into the world economy and into global and regional institutions.

In particular, China needs to be brought into membership of the World Trade Organisation as soon as possible.

But above all else we need an overarching strategic sense of what we want from, and with China. We need to be very clear about this. We cannot speak about engagement with one voice and plan for containment with another.

We have made mistakes in dealing with China in the past and we must not make them again. China must be permitted to assume its own leadership responsibilities in the region and the world.

It is true, however, that China's very size allows it to overshadow its neighbours. A strong, united China will sometimes be uncomfortable for its smaller neighbours to deal with, but not as uncomfortable as the alternative of a weak, divided China.

There is no doubt that this will be a happier and more peaceful part of the world next century if China's neighbours are self-confident, if our own relationships are in good repair and if all the countries of the region feel that they can help shape its future by their participation in active and healthy regional institutions.

I believe Japan also has a larger role to play in regional affairs than it has taken until now. Japan's economic importance to the region has never been greater. Its economy still represents 60 per cent of the entire East Asian economy.

But although the region needs Japan's investment and development assistance and, especially, its markets, it also needs Japan's ideal and leadership.

I understand the historical reasons why Japan has been reluctant to take too high a profile in regional developments. But the time has come I believe, half a century after the war's end, for Japan to play a more active part in leading and guiding the regional debate.

Southeast Asia will also face new challenges in the immediate future.

ASEAN's success has been one of the most important developments in Asia over the past thirty years. It transformed the previously hostile relationships among its members into a genuine feeling of community. It has been an important model for regionalism.

But the situation in Southeast Asia has now changed dramatically. How will ASEAN cope with the much greater differences of development within a Southeast Asian community of ten? What will be the new glue holding it together? Like the European Union or NATO, I think ASEAN will find it needs to redefine its goals. The ASEAN Secretary-General Dato' Ajit Singh made the same point a couple of months ago when he said ASEAN would need a new vision as all the ten countries went forward together.

Looking at the Asia Pacific as a whole, there is no doubt that its political and strategic institutions are out of kilter with its economic institutions.

One of the most important challenges we face is how to remedy that disparity.

The ASEAN Regional Forum has been a good place to begin, but I have to say that I do not believe that is the end of the process.

I think it is inevitable the APEC will develop over time a greater regional political and security role. Quite frankly, it is simply impossible to imagine APEC leaders meeting regularly and doing no more than reviewing individual action plans on trade.

They need to be addressing all the major challenges facing the region, and they will want to do so. Indeed, in my experience they are doing it already partly in the bilateral and informal discussions which the APEC meeting facilitates, and even in the leaders' meeting itself.

An obvious impediment exists to such a shift in APEC's role. APEC is a meeting of economies not countries.

But I don't believe it can be argued that only nation-states can discuss political and security concerns - universities, media commentators, non-government organisations, international bodies all discuss such matters without any claims about questions of sovereignty arising. It would need to be clear that APEC's role in these matters was simply an informal one of information exchange, but I do not think the problems would be insuperable.

This is a substantial range of challenges facing Asia as it enters the twenty-first century, but I am a great optimist about the region. I believe Asia can meet its changing development needs, begin to deal with the social and environmental consequences of its growth, build effective regional institutions and remain peaceful and stable. I believe Asia can, as the World Bank predicts, maintain growth rates above 8 per cent over the next decade or two.

I believe, in other words, that it will continue to rise.

But the second question I want to ask today is what is Asia rising for? And what will it do when it has risen?

In one sense, the response to the first question is easy. As I noted earlier, 180 million people in East Asia still live in absolute poverty.

Meeting the needs of those millions of people is alone quite sufficient reason for Asia to want to continue its rise.

But Asia also needs to look now at the situation 25 years ahead. It needs to ask itself a deeper question. What will an Asia which has become more central to the world want to do? What role will this region play and how? In other words, does Asia have a view not only of itself but of the world?

This will matter both to Asia and to the rest of the world.

Asia's importance to the world will grow. By 2020, according to some estimates, eight of the world's ten largest economies will be in Asia.

And as Asia becomes more important to global prosperity it needs to be debating and discussing the shape of the world as a whole, just as Europe does.

I'm not asking here for a re-run of the Asian values debate which has preoccupied such a lot of media commentary. I am arguing for something different - the need for people in this part of the world to develop more consistently and actively than at present a broad perspective on the world from a particularly Asian angle.

I am not suggesting that there should be, or could be, a single Asian world-view. But I think it is very important that there are world-views from Asia.

Their development depends on a range of things - frequent exchanges between governments, an active dialogue between universities and other non- government

institutions, better and more frequent educational exchanges within the region and, to take one very practical example, the emergence in this part of the world of Asia-wide opinion-forming journals of the sort which are familiar in North America and Europe.

Just as I want the United States engaged economically and strategically across the Pacific, so I also want an Asia Pacific market in ideas, in which this side of the Pacific plays a more forthright and dynamic part.

Asian views of the world will only be developed properly and will only take hold if they are projected from Asia and filtered through the sensibility of this side of the Pacific.

Thammasat University is already involved in this market in ideas. But there is much more to do. I hope the work begun at this conference will be picked up and continued.

Because I am Australian, and because you have done me the great courtesy of inviting me to speak here, I want to say something about Australia's own role in Asia.

'Asia' is a decidedly fluid term, but even so, I have never claimed or believed that Australia is 'Asian'.

With a continent for ourselves, occupied by our indigenous people for at least 40,000 years (and according to the most recent research possible 100,000 years), with a young and diverse population drawn from more than 120 nationalities, we can never be Asian - or European or American or anything other than Australian.

But we certainly **can** be - and want to be - an integral, effective and creative member of this region, where our future lies.

This is not just for reasons of trade and the economy, although it is true that 77 per cent of all our export growth is into East Asia. It is because all our interests - political, security and economic - come together so intensively here.

You may be aware of a debate which has taken place in Australia recently about the sort of society we are.

Back in Australia I have made my own views on the debate and its main proponents quite clear, and I don't want to canvas these issues again.

But I do want to say this.

Australia's record in taking in millions of immigrants, especially since 1972 when the Labor Government of Gough Whitlam abolished all forms of discrimination in the immigration program, has been an enormous source of pride and one of our great national achievements.

It is true that in a time of high unemployment like this, many Australians believe the overall level of immigration is too high. But the same opinion polls which measure concern about high immigration levels show nearly 80 per cent of respondents support multicultural policy - in other words, diversity and tolerance.

In the working class constituency I represented in the Australian Parliament, around 15,000 electors were migrants from Vietnam. Similar numbers were Lebanese. And others came from all around the world. Australians are used to living together.

So my message to you is this: Australia is and remains a tolerant, open and welcoming country. It is not turning back from engagement with Asia. Our fate is set by geography and by our national interests and by what I believe is the overwhelming conviction of our people.

I believe Australia is going to be an integral part of the Asia we have been talking about. And I think this is important not just for Australia's sake but for our neighbours' sakes as well.

There is a natural complementarity between Australia's energy, minerals and agricultural resources and Asia's needs. It has long been the basis of our deep economic relationships with Japan, Korea and China.

But a new, parallel, complementarity is emerging between Australia and the region, based on our advanced services industries - health, telecommunication, education - and on our competence in high technology, deriving from our long and deep tradition of pure scientific research.

For example, an Australian, Dr. Peter Doherty, was one of the winners of this year's Nobel Prize for Medicine for work carried out largely at the Australian National University in Canberra.

After the United States, Australia has the highest rate of penetration of personal computers in the world. We have a \$40 billion IT and telecommunications industry with world-class software capabilities.

For the countries of Asia, Australia will be an excellent partner in the coming information age.

Our importance to Asia is not just economic. We have been developing over many years close bilateral and multilateral security relationships with our neighbours. The Five Power Defence Arrangements, which link us to Singapore and Malaysia, and the new Security Agreement with Indonesia which President Soharato and I agreed on last year, are two examples.

And we have increasingly close cultural and people-to-people links. Proportionally, more Australian students are learning Asian languages as a second language than anywhere else in the world.

If Asia is to rise, it will do so more effectively with Australia as part of the process.

I have a great sense of excitement about the world at this time. Few generations are offered the opportunity to remake the international system, but that opportunity is available to us. We are passing through one of the genuinely defining moments in modern history.

The post-cold War international system is not settled. There is no fixed structure. We are in the process of creating it now. The main requirement from us is that we imagine what we want the world to be and act, as we can, to make it happen.

And Asia, and what happens here, will be critical to that future.

Thank you again for the honour of this invitation.

.....

Speech by
H.E. Yasuhiro Nakasone
Development of the New Asian Vision

Seminar Hosted by Thammasat University Bangkok
26 November 1996

H.E. Yasuhiro Nakasone

Development of the New Asian Vision
US-Japan-China Relationship
and the General Election in Japan
H.E. Yasuhiro Nakasone

I Would like to state my opinion on the issues of Asia from a Japanese perspective. What I am going to say might sound self-serving, so please correct me if you feel I am wrong. Also please understand that the following speech is my personal opinion.

Prespectives on the Joint Declaration
on the US-Japan Security Relationship

Let me start by touching upon the joint declaration on the US-Japan security relations issued by Bill Clinton and Ryutaro Hashimoto on April 18. The two leaders emphasized that US-Japan security ties are entering a new stage and these ties are of vital importance. A week later, on April 25, Jiang Zemin had a conference with President Boris Yeltsin in Beijing and issued a joint statement that signifies that Russia and China will remain partners in a new era. These two joint statements, I think, may have significant influence in the Asia-Pacific region in the near future.

*A keynote speech delivered at the international conference on "The Message from Asia," which was held in Beppu City, Oita Prefecture, on May 31, 1996.

Several critical comments were made by a few countries against the new US Japan joint declaration. For example, Mr. Chin Xuo Fu, spokesman of the Chinese Foreign Ministry, said that the joint declaration should not go beyond bilateral relations. Otherwise, he said, it will complicate regional affairs. He also pointed out that if the Japanese Self-Defense Forces expand their military capabilities, it will make Asian countries suspicious and uneasy. Because of this, he urged Japan to take a cautious approach. The Chinese Daily in Hong Kong, *Bu Nom Fau*, was much more straightforward and critical, saying that the clause on the need for cooperation with China expressed in the joint declaration is simply to cover up and assuage the impression that it is designed against China. The newspaper suggests that, from a long-term perspective and with the rapid increase of Chinese power, it is almost certain that both Japan and the US have more concerns about China. Underlying these criticisms is the Chinese crisis consciousness concerning probable containment by both the US and Japan, as well as its intention to prevent and assuage those possibilities. But I do not think that there is any intention, either on the part of the Japanese government or the American government, to contain China. On the contrary, the statement implies that the US and Japan should cooperate for the maintenance of peace in the Asia-Pacific region as beneficent partners.

Filipino Senator Honasan mentioned that the trilateral relationship among the US, Japan and China is very important. Also, when I had a teleconference with Singapore senior minister Lee Kuan Yew, he pointed out that the stable and peaceful relationship among the US, Japan and China has a vital bearing in the Asia-Pacific community. I cannot agree with him more. What the Clinton-Hashimoto joint declaration intended to accomplish was to reinstate the obligations and responsibilities of the US-Japan security treaty within the

bounds of the Constitution, which has long been neglected in past decades. Regarding the effort to compose new guidelines for US-Japan security cooperation, I believe all of you understand the importance of the continued presence of American troops to keep peace in the region. China seems to be a bit critical about the American presence, but it does not mean the China negates or opposes the existence of the US-Japan security treaty. It is my understanding that the existence of the US-Japan security treaty prevents the expansion of Japanese military power. The new guideline for security cooperation takes into account the interests of neighbouring countries and the Asia-Pacific region in general. We extended the regional coverage to neighboring areas and to the Asia-Pacific region not because Japan wants to use America unilaterally for the defense of Japan, but because the presence of American troops should act not only as a deterrent force but also as a preventive coordinator in the Asia-Pacific region. Hence, most of the nations here in the Asia-Pacific region do wish to preserve the continued presence of American troops.

Changing Concept of Security: Aspects of the Political Alliance

From the global point of view, the concept of security itself has changed. This is particularly true in the post-Cold War period. In the past, security was understood in the context of a bipolar world that was represented by the confrontation between the **US** and the **USSR**. After the collapse of the Soviet Union, however, the security environment is changing from the fear of a unilateral domination by the **US** or **USSR** to the Pax-Consortia, a peace based on a multilateral consortium. Of course, even in the past, this kind of negotiation was taking place between the Soviet Union and **NATO** members. But it was primarily confined to balancing the power relationship between **NATO** and the

Warsaw Pact. When the Warsaw Pact collapsed, an imbalance and power vacuum emerged in Eastern Europe. To cope with this changing security environment, Europeans were wise enough to introduce to concept of political stability in addition to the conventional notion of security based on deterrence and prevention. Mutual confidence and stability were politically nurtured by carrying out such measures as **CBMs**, prior notice, surveillance of military exercises, the reduction of conventional armed forces, etc. **NATO** came to have the character of a political alliance that goes beyond the military alliance, serving the purpose of preventing conflicts as well as providing a forum for negotiations. The participation of the former Warsaw Pact members into the **NATO** framework enabled the organizational shift to OSCE. Since the Cold War is over, the influence of the United States is fading away and every nation is urged to find their own way. Discovering national self-identity is the first step. It seems to me that nations are in search of national identities and they assert themselves by recognizing their individuality. This tendency is true for individuals, tribes, and regions as well. Everywhere in the world we can find the signs of this trend: the Bosnia-Herzegovina conflict, African turmoil, **EU**, **NAFTA**, **APEC**, **SPF** and other regional initiatives.

It might be said that we have gained the wisdom to maintain political stability through the historical experiences of the two world wars, the independence movements against colonial rule, the Cold War, the Vietnam War and the Gulf War. I think the world is moving toward peace and cooperation. From this perspective, we may say that the trends of the world are currently shifting to greater transparency, reduction of military forces, and abolition of nuclear arsenals.

Introduction of Political Stability in International Society

I think the concept of political stability has finally permeated the Asian region. Across the world, they have the European Union, and the North American Free Trade Agreement, or **NAFTA**. It is **ASEAN** power that gives rise to the East Asian economic vitality. **ASEAN** is the central pillar of **APEC** and **AEF**. The advent of international collaboration in the form of **APEC** or **ARF** is sign that the concept of political stability has been introduced in this region as well. In the Cold War era, Japan designed a security concept under the framework of the US-Japan security treaty with the Soviet threat in mind. But the threat from the former Soviet Union has drastically been reduced. In accordance with the global trends for political stability, Japan must make greater international contributions within the bounds of the Constitution. Japanese Self-Defense Forces, however, will not exercise their military power outside Japanese territory, nor will they engage in any military operations overseas under the pretext of cooperation with the US. Japan will act according to the principle of non-nuclear armaments and exclusive defense. On the other hand, Japan will provide enough logistical support in order to let the US play its due role as an honest broker, deterrent power, and preventive military force. Japan can provide bases, goods and services, transportation, medical care, and facilities for refugees. Also, depending on the situation, it is very possible that Japan will participate in mine-sweeping the open seas in order to secure sea lanes for oil tankers, which is vital for Japanese survival. Moreover, Japan may take self-initiative without relying on other countries to rescue Japanese in an emergency situation. At present, American aircraft-carriers often launch from Yokosuka to the Asia-Pacific region. Hence, it is natural that Yokosuka serves as a refuel and repair base. These contributions on the part of Japan are conducive to maintaining peace and stability in the Asia Pacific

region. Such contributions, however, will be made within the bounds of the Constitution.

The previously mentioned activities are ascertained by the joint declaration by the US and Japan as well as under a new guideline for security cooperation. Japan is shifting from the bilateral management of security based on the US-Japan security treaty to a multilateral management. Japan will assure its security by cooperating moderately and prudently with ASEAN and the other Asia-Pacific countries as a member of an international organization through mutual communication, transparency and opening and the exchange of military information. The US-Japan security treaty will remain as the cornerstone of Japanese security, but extending cooperation for the security of the Asia-Pacific region is a desirable course of action whose time has come. In this sense, the future focus of Japanese diplomacy will rely on two central issues: the economic front at APEC and the security front at ARF. I believe that Japan should keep its strategy in line with the multilateral framework, and that Japanese diplomacy should attach great importance to the issue of communication and transparency.

Rising Economic Power of East Asia and the Policy Moderation of the US, Japan and China

A striking change in the region is the development of a multilateral framework in accordance with the political and economic development of Asia Pacific. I think the driving force of this process is the ASEAN countries. It is my belief that the United States, Japan, and China have some flaws, in a sense. America has a tendency to preach unilaterally to others about their principles and beliefs.

Some of us fear from time to time that America might go back to isolationism or protectionism. The case of the Super 301 is a good example of enforcing their rules in trying to open foreign markets. We also fear that the presidential election in the US might strengthen this trend further. With regard to Japan gaining military power, Asian countries are always critical and suspicious. As for China, despite its enormous economic power, it remains susceptible to criticism related to the issues of human rights, territorial integrity, and sovereignty. When you meet the Chinese in international conferences, Chinese representatives turn sensitive when the discussion comes to these issues. With its huge population and enormous economic potential, combined with territorial concerns, China is turning greater pressure on Asian neighbours. If Japan, America, and China are targets of political suspicions, those nations must act more prudently when we build a multilateral framework in the region. In this regard, we should respect the initiatives and achievements of ASEAN countries that take a more neutral and objective stance. We expect ASEAN countries to always act moderately, and we should support ASEAN to institutionalize the framework for the region as soon as possible. On this occasion, I want to make it clear that Japan is willing to support multilateral diplomacy. The Japanese Foreign Ministry has been very good at managing a bilateral relationship, but leaves something to be desired as far as multilateral diplomacy is concerned. I think the isolation of Japan before World War II, even the war itself, is the result of the lack of skillful multilateral diplomacy. Even after the war, I would say, we have learned little from the past. We are trying very hard to change these outdated practices, and the Japanese Foreign Ministry is also in line with promoting multilateral diplomacy. I hope this effort bears fruit.

Asian Philosophy: Co-Existence and Symbiosis

Now the question is what should the Asian responses be to immense global changes? The first thing I would like to say is that, here in the Asian Pacific region, we must confirm the principle of co-existence. First of all we have to have both the principle and the vision to pursue this. Then where is the Asian principle? What is the Asian vision? I argue that it is a philosophy of symbiosis. It goes without saying that democracy, freedom, and human rights are multimate goals that should be pursued and implemented. The Charter of the United Nations is founded on these noble concepts and ideas. Countries may have a different institutional framework and be in different developmental stages. All nations, however, are trying to realize the fundamental values of human rights, freedom, and democracy. They do their utmost to reach these ideals. Countries may take different approaches to realize these goals according to their level of development, regions, and social cultures, but it is certain that the ideals of freedom, democracy, and human rights are perceived as right and legitimate. In this regard, we should have an Asian vision on which each country can agree. One of the distinctive features in the Asia-Pacific region is the spirit of tolerance and gradualism, not radicalism. This might be a good alternative.

When I talked with Dr. Kissinger about the East and the West, I told him that Western culture is like an oil painting, when Oriental culture is like a brush painting. The oil painting covers every inch of canvas with paint and leaves no blank space at all. NATO and the former Warsaw Pact reflect this way of thinking. In contrast, in a brush painting, we leave a lot of space with no strokes at all. It is a kind of latitude--a leeway, or space--that constitutes ascetic beauty. We do not have to fill the whole space with paint. Then Dr. Kissinger asked, "Does it mean you are reserving some room for imagination? I replied, "Yes, it surely does."

Asian people acquired the wisdom to leave some room to cope with change out of experience. So we accommodate some gray zones and live with some contradictions, acknowledging phases of development of time and space. This is our way of life, our way of accommodation. We see this kind of wisdom in the establishment of ASEAN. In its initial stages, ASEAN was but a stroke of brush in a large space. After many years of experience and the collection of wisdom of the leaders in each country, ASEAN is now full-grown, with a strong voice in the world. The ASEM meeting held in Bangkok is an extension of this spirit. ASEAN countries took initiatives in promoting the dialogue between European and Asian countries. Also, Europeans showed appreciation for the existence of this kind of wisdom and attitude that respects ample time and leeway in thinking.

The second vision would be the philosophy of symbiosis, or co-habitation, that condones a plural way of living. It is often said that the power of East Asia derived from its economic growth. At least American writers tend to mention this. But let me say that it is not only economic power that promotes the development of Asia. I would rather like to emphasize that historical formation and inherited cultural assets are the prime forces behind Asia's economic growth.

As I said, we accommodate gray zones and accept gradualism. We also follow the philosophy of symbiosis. It is not like a lion that dominates the entire savannah. Lions may live together with giraffes and other grazing animals. If the lions get hungry, they may attack other animals, but lions do not always attack them. The philosophy of symbiosis might have come from Buddhism, Hinduism, or Islam. This way of thinking contrasts with monistic philosophy found in Christianity. I would like to emphasize that there is an Asian way of thinking that is different from monistic philosophy. Of course, we are modest

and humble enough to respect the monistic, or Christian, tradition. Establishing a nuclear-free zone in ASEAN may be the outcome of this philosophy. In the South Pacific, and SPF initiative is taking place. Political, social, economic, and international actions like the establishment of a nuclear-free zone reflect the lofty ideals of the ASEAN countries. Even the nuclear powers should respect and take part in such a move.

Third, we should eradicate any potential threats to the cornerstone of co-existence. Existing treaties or declarations and commitments among countries and similar international undertakings should be respected and served. Without that, we simply plunge into chaos. Also, the spirit of the United Nations charters should be respected and fully implemented. Political stability would be one of the conditions to realize these ideals. Political stability has worked as a prime engine for the rising prosperity in East Asia. We had local conflicts in the past like the Korean War and the Vietnam War, but in East Asia as a whole, we have enjoyed the benefits of political stability, which has to be maintained. As I told you before, political stability is the third new dimension of the security concept, in addition to deterrence and equilibrium. In this connection, international arrangements such as APEC, ARF, and SPF should be strengthened and further institutionalized. The Asia-Pacific region still contains some elements of instability and uncertainty. As for the Korean Peninsula, North Korea should accept the proposal for the four-party conference among the US, China, and both Koreas. In the future, cooperation among six countries in the region, including Japan and Russia, will be indispensable for stabilizing the Korean Peninsula. Some territorial issues also remain unsolved among nations in the Asia-Pacific region. These issues should be peacefully resolved according to international law. Multilateral collaboration and cooperation may speed up the smooth progress

in resolving these issues. Taiwan is another linchpin in the region. In approaching the Taiwan problem, we should be very cautious and consider our relations with China. One of my advisors suggested three basic principles. Unless Japan upholds these principles, he said, Japan may slip into turmoil and the people will not know what to do and other countries would end up despising Japan. Those principles are as follows: first, Japan should uphold the Sino-Japanese peace treaty and observe the principles declared there in good faith: second, we should show great sympathy for freedom and democracy in Taiwan: third, the tension between Taiwan and China should be resolved through peaceful dialogue. Japan should extend its utmost cooperation, and never stand in the way of a peaceful resolution of the issues. I just wanted to introduce the three principles suggested to me, which are quite meaningful and suggestive.

Shift from the Developmental Market Economy to the Liberal Market Economy

Another point concerns the matter of developmental economies. East Asian countries, including Japan, China, Asian NIES, and ASEAN, have achieved rapid economic development. Even Australia and New Zealand may be included in a so called "flying geese model" of development. Since the Meiji Restoration, Japan has made steady progress in promoting developmental economies and is now heading toward a liberal market economy. The distinctive features of the developmental economy may be summarized as follows: free competition takes place in the domestic arena while government protects non-competitive and primary industries at the initial development stage in order to promote exports. But, as economic power grows, the restrictions are lifted gradually and the markets are opened and liberalization is promoted. This pattern may be called the developmental market economy. Referring to

Asia, an expression "developmental dictatorship" is often used by European and American specialists. I think this is the birth of a third type of capitalism. In a book titled "After the Cold War," Prof. Murakami and I pointed out the theoretical grounds for the developmental economy. Prof. Murakami contrasted a liberal model, or Europe-American type, with a developmental model in Asia.

There is no denying that both models are market economies. But the point is that a developmental economy is not eternal. It is thought of as a type of capitalism in a transition period. When those economies develop enough to compete with others internationally, rules are integrated into one. That should be the case. It may be compared to the existence of a single rule in any sport, such as boxing or golf. GATT may be this kind of common single rule. Even in the framework of GATT, some allowance is given to the weaker members; in other words, the handicapped. In the economy as well, in accordance with the stages of development, some consideration is given to the weaker partners; much like a handicap in golf or weight classification in judo. Escape clauses are in order. But as internal development proceeds, opening of the market should be further promoted and liberalization should be implemented as an equal partner. Then the developmental economies would come closer to the liberal market economy. We should be aware that, in international trade and competition, there is only one set of rules while we recognize the existence of developmental economies according to their stages of development.

Discussions are flourishing among American academics regarding the realities in Asia. For example, Paul Krugman asserts the ASEAN economic progress will reach a peak. This reminds me of an abortive prophecy made in the 1960s that the USSR would catch up with the US. I think Prof. Krugman's argument

in rather short-sighted. There are some aspects worthy of examining, but at any rate, with some twists and turns and with some growth and adjustment, I think continued progress can be made. In terms of modern economies as a whole, there are inflows of new elements that do not fit the old concepts of capitalism. These elements that cannot be categorized by what Professor Kugman mentioned include information, transfer of electronic money, educational levels, creative imagination, and so forth. There are ample possibilities, it seems to me, for development to continue to the year 2010 and reach the level that the Bogor or Osaka declarations identified. Even after that, a new phase of development may come.

The other topic is the argument on the clash of civilization, made by Samuel Huntington. He is looking at the world from a Western perspective. What he tries to see is what would go counter to Western civilization. He views Confucianism and Islam with Western eyes. I do not think it is inevitable for us to have a head-on collision of civilizations. Rather, there is more room for harmony and collaboration. In the political arena, what political leaders in the world fear most are the sacrifices of their national troops sent abroad and then broadcast on TV at home. I think CNN is what the political leaders are most afraid of. Political leaders are very reluctant and cautious about sending their troops abroad because CNN would expose every single move. Hence, world political leaders are hesitating to send their troops abroad. Considering the changing times, I tend to think that mankind has a wisdom and power to find a third way—a compromise—before they have a military or cultural clash like in medieval times. The development of the philosophy of symbiosis in the age of globalization cannot be caught up with in old-fashioned philosophy.

Hope for Peace by the Third Generation Leaders in Asia

I think that recently, we have begun to see young political leaders, especially in Asia. In other words, political leaders are changing from the first to the second and third generations. For example, the first-generation political leaders were: Gandhi of India, Ho Chi Minh of Vietnam, Rhee Seung Man of Korea, Sukarno of Indonesia, Mao Tse-tung of China. The second generation leaders include Deng Xiao-ping of China, Park Chung Hee of Korea, Chang Chin-kuo of Taiwan, Suharto, of Indonesia, Mahathir of Malaysia, and Lee Kuan Yew of Singapore. Nowadays we have the third generation leader with us : Jiang Zmin, Lee Teng-hui, Kim Young Sam, Ramos, and Yun Tok-hui. When looking at the third generation leaders, there are a number of elites among their staff who have wide-ranging ideas and broad perspectives while realizing their limits. In this context, in contrast to the first generation political leaders who did not hesitate to take a radical course of action, the third generation leaders will take more democratic and prudent actions. We are to welcome the change of times with sincerity, and I hope those changes will take firm root.

That is the case even in China. With the progress of economic development, the middle class represents an increasing proportion of the population. As you know well, the middle class is the backbone of democracy. As the middle class expands, demands for democratization may also increase. It might not develop into a violent revolution, but a quiet--if not active--revolution might take place. I think a peaceful and quiet revolution is desired. Our ultimate goal in the contemporary era is the realization of democracy and liberalism. Nowadays, new issues of concern are emerging in the international scene such as population, environment, food, and energy. The environmental problem is one of our immediate concerns. On the other hand, the main issues of concern for China and ASEAN countries are leading-edge technology,

human, resources, capital and infrastructure. I think we have many areas where we can cooperate. It is the elites of the third generation who are capable of managing these changes. I think we see in every country the emergence of new leaders who belong to the third generation. In terms of manpower, the future of East Asia is bright and hopeful.

Looking from this perspective, Japanese politics is lagging behind. I am a bit embarrassed and ashamed that, in the past two years, we have had four prime ministers. If the Japanese prime minister attends a summit meeting, everybody nudges each other and says "Who is going to be the next participant?" Ideas and policies that can lead the nation are not clarified yet, and political leaders who can persuade the Japanese with confidence are not appearing. Compared with other Asian nations, Japan falls behind.

Japan in the Age of Disorder after the Cold War

With the end of the Cold War, however, the world entered into an era of disorder. A typical representation of this age of disorder may be the dispersed political situation and the collapse of the bubble economy in Japan. In recent times, however, the situation is getting better. As for the collapse of the bubble economy, the Hashimoto administration took the initiative to make new policy alternatives, including submitting bills on the financial system. Accordingly, the economic situation is improving and the price of stocks is on the rise. If we upgrade this trend further, both Japanese politics and the economy will be stabilized in the near future.

A general election is expected to be held within a year. After the general election, I think the Japanese political situation will move toward stability. After the turnover of four prime ministers within a two-year period, Japanese voters sincerely desire the restoration of political stability.

This upcoming general election will resolve several problems that have recently arisen, including floating politics and the aftermath of the bubble economy. It is expected that Japan will soon confront the four big tides of financial reconstruction, administrative reform, security rearrangement, and educational reform. It is my firm belief that the Japanese people and politicians will make united efforts to bound forward in the 21st century. I am of the opinion that Japan should push forward fundamental reforms in both political and economic arenas to secure continued progress in the next century.

.....

Speech by

H.E. WU XUE-QIAN

Asia and the World Towards the 21st Century

H.E. Wu Xue-Qian

Asia and the World Towards the 21st Century

Speech at the Seminar on

"The Advent of the 21st Century: The Rise of Asia" by

H.E. Wu Xue-qian

**Your Excellency, Mr.Chairman,
Ladies and Gentlemen,**

It is a great honor and pleasure for me to have the opportunity to attend this grand forum today in Bangkok at the kind invitation of Mr.Noranit Setabutr, Rector of Thammasat University, and my old friend His Excellency, Mr.Siddhi Savestsila.

This year marks the 50th anniversary of the enthronement of His Majesty King Bhumibol Adulyadej. Under the leadership of His Majesty the King, Thailand has made great achievements in the past five decades. Thanks to His Majesty the King's personal care, Thailand has attached great importance to agriculture as the foundation of the national economy. At the same time, it has vigorously carried out the opening-up policy through extensive international economic and technical co-operation, and emphasized the development of education and intellectual investment. The Thai economy is also relatively well-placed to adapt to the changes of the international environment. Now Thailand has transformed itself from a backward agricultural state to a newly emerging

industrialized country with medium level of income. It has also enjoyed a constant elevation in terms of its role status in Asia and the world at large. I would like to express my hearty admiration and congratulations in this regard.

As mankind is soon to enter the 21st century, it is of great significance to discuss, at the turn of the century, what Asia and the world would be like in the future. The 20th century we are to farewell is one that has gone through trials and tribulations. In the first half of it, the two world wars brought humanity great catastrophes and bitter lessons. And in the second half we experienced the prolonged cold war characterized by military confrontation for world hegemony between the two super-powers, the USA and USSR. Nevertheless, in the recent five decades or so, the international situation, particularly in Asia, has seen great changes of a historically progressive nature: the successive attainment of national independence by former colonies, semi-colonies, and dependent territories, and their ascension to the political arena as equal members of the international community. The cold war was brought to an end in the early 90s, and meanwhile, a great number of developing nations embarked upon an independent path of development one after another. Many Asian countries in particular, began the process of economic take-off in rapid succession. East Asia has now become one of the most dynamic and fastest-growing regions in the world economy. Another feature of today's world is the ever changing scientific and technological revolution and the world's accelerated transition into an information age. Countries, the big powers in particular, are faced with the competition of comprehensive national strength centered around economy and technology. The international situation is shifting towards multi-polarization, and the world is in the midst of complex and profound changes.

The international situation in general is moving towards relaxation. The possibility of a recurrence of another world war is non-existent now, and the trend towards negotiated settlement of disputes and hot-spot questions is growing. However, we should not lose sight of the fact that the international situation is still not void of tension and chaos, and the world is fraught with contradictions, with territorial disputes, ethnic discord, religious strife triggering off armed conflicts or even regional wars. Hegemonism and power politics still exist, and the world is far from bring tranquil.

Peace and development are the two main questions in the contemporary world. It has become a matter of uttermost importance for today's world to seek development in peace and stability. As the primary productive force, science and technology are set to become the most powerful motive force for mankind's economic and social progress in the 21st century. Now a wave of a new scientific and technological revolution with information revolution at its forefront is in the making. Developed countries are intensifying their research in and application of high technology, and accelerated industrial restructuring so as to sharpen their competitive edge both now and in the future. Developing countries are also endeavouring to search for a development strategy suitable to their national conditions.

Today's world is open, and no country or region desiring development can afford to isolate itself from the international community, or to be separated from the international market. Countries without exception have to conduct extensive exchanges and co-operation with each other. The orientation of human endeavour is to achieve common economic development and universal prosperity. As countries are all putting development of their own national economies above all other work, economic competition consequently has intensified and trade protectionism and discriminatory trade policies have begun

to resurface and even to intensify in some Western powers. Serious inequity and irrationality still exist in the international economic order and the gap between the rich and the poor is widening. It has remained a major task before the world's people to eliminate poverty and backwardness.

The rising of the once backward Asia and the rejuvenation of the ancient Asia - this has constituted a major event in the world today. In the decade from 1986 to 1995, the average annual GDP growth of East Asia stood at a globally unparalleled 8.5%. And South Asian nations in recent years have also quickened their steps forward. According to a report released by the World Bank, in the ten years from 1996 to 2005, the average annual GDP growth in the developing countries and regions of East Asia is estimated at about 7.9%, while that of South Asia about 5.4%, both markedly higher than the world's average of 3.5%.

The sustained and rapid economic growth of the East Asian region is first of all attributable to the relative political stability prevailing in the region and the reactivated inter-state political consultations and dialogues on an equal footing in this region, which have provided favourable conditions and guarantee for economic development. Secondly, most East Asian countries implemented development strategies and policies suited to their own national conditions, by which they grasped opportunities to open up and carry out reforms and make full use of the markets and resources both at home and abroad. On top of that, this region has an abundant reserve of inexpensive labour and a huge market with a big number of consumers. Furthermore, the high savings rate brought about by a keen desire on the part of East Asian countries and peoples to develop their economies became a source of fund for large-scale domestic investment, thereby laying the foundation for a sustained rapid development of the economy.

A virtuous cycle of goods and funds have taken shape within East Asia. Although economic development naturally brings with it competition and friction of varying degrees, as far as Asia itself is concerned, a multi tiered development structure is now in the making. As different countries have different resources and market needs, economic complementarity will further intensify and mutually beneficial co-operation will become the mainstream. The dynamic growth of the Asian economy has provided fresh impetus for the development of the global economy as well as a huge market for international trade and investment.

However, we should be clearly aware that Asia is mainly made up of developing countries with weak economic foundations, low scientific and technological level, and a basically extensive economic development mode. And the huge population in Asia, while providing a sufficient inexpensive labour force for expansion of production, constitutes, at the same time, a huge social and economic burden. There is still a long way to go for developing countries in Asia to shake off poverty and backwardness and realize the goal of modernization.

Some Asian nations are now engaged in a vigorous development of education, science and technology, and endeavour to effect a shift of the mode of economic development and a readjustment and upgrading of their industrial structures. It is expected that the next one or two decades will be a period of dynamic development for science, technology and education in Asia. Asia has a long history and has made brilliant contributions to the progress of human civilization and the development of science and culture. The awaking and the rise of the ancient Asia will be conducive to the creation of a better world in the future that meets mankind's aspirations.

Being a member of Asia, China has its fate closely related with that of other Asian nations. Guided by Deng Xiao-ping's theory of building socialism with Chinese characteristics, China entered a brand new historical period marked by reforms, opening-up and a modernization drive at the end of the 70s. In the 18 years since then, China has all along maintained a momentum for rapid growth and achieved notable improvement in the people's living standards, rapid expansion of its foreign trade, substantial increase in foreign investments in China, and breakthroughs in economic restructuring. Early this year, China formulated the Ninth Five-Year-Plan and Long-term Goals by the Year 2010. By the year 2000, when the population is estimated to be 1.3 billion, China will endeavour to quadruple the per capita GNP on the basis of that of 1980 and lay down a basis for its socialist market economic structure. It is planned that by the year 2010, China's GNP will double that of 2000 and lay a solid foundation for the basic realization of modernization in the middle of the next century. Despite its rapid economic development and tremendous achievements in various fields in the past decade and more, China is a country with a huge population, vast territory, a weak economic base, low per capita levels and regional economic imbalance. In fact, China is still a developing country with low levels of income, and still troubled by a poverty-stricken population of 65 million. It will still take several generations of hard efforts to reach the medium level of developed nations. And many problems and difficulties still lie ahead on our road forward, some being factors that will hinder our further development for a long time; namely; a weak agricultural base, reform of state-owned enterprises lagging behind with quite a few of them in operational difficulties, poor efficiency and serious waste caused by the extensive mode of economic development, the widening of regional economic imbalance, and the spread of corruption in the social and economic life of the country, among other things. Now we are trying to realize two

fundamental shifts significant to the overall interests of the Chinese economy. One is the shift of the economic structure from the traditional planned economy to the socialist market economy, and the other is the shift of the mode of economic expansion from an extensive one to an intensive one. While bent on developing the economy, we attach great importance to comprehensive social progress. We will carry out a strategy of promoting science and education as the means for achieving national prosperity and a strategy for sustainable growth, quicken the pace of scientific and technological progress, and realize co-ordinated growth of economic and social development through controlling population increase, rationally developing and utilizing resources and protecting the ecological environment.

To realize its modernization objectives, China very much needs a long-term stable and peaceful international environment. Pursuing an independent foreign policy of peace, China stands for the development of state-to-state relations on the basis of the Five principles of peaceful co-existence. As a country that suffered greatly from the bullying and humiliation of imperialism and hegemonism in the past, China has all along opposed any form of hegemonism, power politics and acts of aggression and expansion. China will never seek hegemony, nor will it pose a threat to other countries, invade them or bully them, even if it becomes developed in the future. China does not participate in any arms race, or engage in military expansion, and China's military forces are solely of a defensive nature. China is forever a staunch force for peace in Asia and the world at large.

Before the end of this century, China will successively resume the exercise of sovereignty over Hong Kong and Macao. The Hong Kong and Macao regions after returning to the embrace of the motherland, will continue to maintain their prosperity and stability and play a positive role in fostering

closer ties among Asian nations as well as between Asia and the rest of the world. Taiwan is an inalienable part of the Chinese territory, and it is the common aspiration of the entire Chinese people to put an end to the state of division across the Taiwan Straits, and fulfill the reunification of the motherland in accordance with the policy of "peaceful reunification, and one country, two systems." The unification and prosperity of China will be a major contribution to peace and progress of Asia and the world as a whole.

China's development calls for a stable and prosperous Asia, and vice versa. Unswervingly implementing a good-neighbourly policy, China attaches great importance to developing friendly relations and co-operation with Thailand and other ASEAN member countries. Friendly exchanges and economic and trade ties between China and Thailand date back to ancient times. Our two countries share similar long histories and cultural traditions, and are both striving for the transformation of our backwardness, and for an early realization of modernization. Since the establishment of formal diplomatic relations between China and Thailand in 1975, there have been frequent exchanges of visits between the leaders of the two countries, as well as personnel of the parliamentary, political, military, religious, cultural, economic and trade circles. Our close political ties have set a model of friendship and co-operation between countries with different social systems. The two countries also enjoy very good economic and trade relations with each other. The past two decades have witnessed rapid growth of two-way trade with ever-expanding varieties of traded commodities. There has also been a rapid growth of mutual investments and growing exchanges in science and technology. Growing simultaneously with this is the co-operation in the field of communications and transportation. With an eye on the forthcoming 21st century, and along with the further development of our two economies, I am convinced that the friendly

lations and co-operation on the basis of equality, mutual benefit, and common development between China and Thailand is sure to be more intimate and long-lasting. The Chinese Government and people are very concerned about the future of the Asian region, and are ready to join other Asian nations in making positive contributions to stability and development of this region.

.....

รายนามคณะกรรมการอำนวยการ
มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

พลเอก เปรม ติณสูลานนท์	ประธานกิตติมศักดิ์
๑. ศจ.น.พ.ประสพ รัตนากร	ประธานกรรมการอำนวยการ
๒. นายชาติรี โสภณพนิช	รองประธานกรรมการอำนวยการคนที่ ๑
๓. พลเอก นพ พิณสายแก้ว	รองประธานกรรมการอำนวยการคนที่ ๒
๔. นายวิระ รมยะรูป	กรรมการற்றுญิก
๕. ม.ล.ตรีทศยุทธ เทวกุล	กรรมการเลขาธิการ
๖. ดร.สาธิต อุทัยศรี	กรรมการวิเทศสัมพันธ์
๗. นายอรุณ งามดี	กรรมการประชาสัมพันธ์
๘. ร.ท.ศุภี มหาสันทนะ	กรรมการ
๙. พล.อ.อ.วรนาถ อภิจारी	กรรมการ
๑๐. นายอนันต์ อนันตกุล	กรรมการ
๑๑. พลเอกวิมล วงศ์วานิช	กรรมการ
๑๒. พล.ร.อ.ประเจตน์ ศิริเดช	กรรมการ
๑๓. พล.อ.อ.มรว.ศิริพงษ์ ทองใหญ่	กรรมการ
๑๔. นายสุธี สิงห์เสนห์	กรรมการ
๑๕. นายเจริญ สิริวัฒนภักดี	กรรมการ
๑๖. คุณหญิงชนิดต์ ปิยะอูย	กรรมการ
๑๗. นายยงศักดิ์ คณาธนะวณิชย์	กรรมการ
๑๘. ร.ต.ท.ฉัตรชัย บุญยะอนันต์	กรรมการ
๑๙. นายดิลก มหาดำรงกุล	กรรมการ
๒๐. พล.ร.อ.วิเชษฐ์ การุณยวนิช	กรรมการ
๒๑. นายโสภณ สุภาพงษ์	กรรมการ
๒๒. นายทวี หนูนภักดี	กรรมการ

วัตถุประสงค์ของมูลนิธิรัฐบุรุษ

The Purposes of the Statesman Foundation

๑. ส่งเสริมความซื่อสัตย์ สุจริต เสียสละ และจงรักภักดี ของคนในชาติ
To encourage sincerity, good behaviour, sacrifice and faithfulness.
๒. ส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมอันดีงามตามแบบฉบับวัฒนธรรมไทย
To encourage and instill appreciation for, and in accordance with Thai culture.
๓. สนับสนุนและส่งเสริมเผยแพร่วัฒนธรรมไทยไปสู่ประชาชนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
To support and encourage a promotion of Thai culture and Thai customs
๔. สนับสนุนและส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยเคร่งครัด
To support and encourage the application of legal measures at it relates to Thai culture.
๕. ส่งเสริมและสนับสนุนหน่วยงานของราชการและเอกชนที่มีวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกัน
To support and encourage all government and private sector agencies which have similar purposes.
๖. ร่วมมือกับองค์การการกุศลอื่นๆ เพื่อสาธารณประโยชน์
To co-operate with all other charitable organizations for a good deeds to the nation.
๗. ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด
To avoid political involvement of all practice.

“แม้ว่าเอเชียได้ประสบความสำเร็จที่มีความเจริญเติบโตของประชาธิปไตย มีสันติภาพและมีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ แต่เราคงต้องเผชิญกับปัญหาอีกหลายอย่างหลายประการเมื่อเราก้าวไปสู่ศตวรรษที่ ๒๑

ปัญหาที่ทำลายแทบทุกประเทศร่วมกันน่าจะ ได้แก่ ปัญหาที่เกี่ยวกับการขยายตัวของความหลากหลายของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจริญเติบโตของสิ่งที่เรียกว่า **ประชาสังคม** เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับคำถามที่ว่าระบบการเมืองจะเป็นระบบเปิดได้มากน้อยเพียงใด ในอดีตหลายประเทศได้ใช้ระบบอำนาจนิยม ซึ่งเป็นการเมืองระบบปิดเพื่อเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจเช่นเกาหลีใต้ ไต้หวัน อินโดนีเซีย เป็นต้น แต่เมื่อความเจริญทางเศรษฐกิจผลที่ตามมา คือการเจริญเติบโตของกลุ่มทางสังคมรวมทั้งองค์การพัฒนาเอกชน ทำให้สังคมหรือประชาคมเข้มแข็งขึ้นและเป็นแนวหน้าในการต่อสู้เพื่อสิทธิและผลประโยชน์ของคนธรรมดาและผู้ที่ยึดโอกาสระบบการเมืองจำต้องปรับตัวเองเพื่อตอบสนองข้อเรียกร้องเหล่านั้น ประเทศไทยกำลังประสบกับการขยายตัวของกลุ่มทางสังคมและองค์กรเอกชน และเราได้ยอมรับในบทบาทของกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้มากขึ้น การพัฒนาเศรษฐกิจในเวียดนามและจีนจะมีผลให้ทั้งระบบการเมืองในสองประเทศนี้จะเป็ระบบเปิดมากขึ้น แต่คำถามที่ยังไม่มีคำตอบคือ ระบบการเมืองในเอเชียจะปรับตัวเองให้ตอบสนองกับการเจริญเติบโตของประชาสังคม ได้ดีเพียงไร”

ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์
 องคมนตรีและรัฐบุรุษ
 ประธานกิตติมศักดิ์มูลนิธิรัฐบุรุษ

สุนทรพจน์ เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๙
 จัดโดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ